

Lilac x

CONTENTS
LAB. BLUE
THAILAND

2

เปิดประตู สู่ห้วงพิภพ

IMZZADAL เขียน
vitaminB / martian แปล

ประตูด่านที่สาม

「[ข่าวเด่นประเด็นร้อน] ไกด์อียอนอีขยับจากระดับ A0 เป็นระดับ S พลังตื่นขึ้นใหม่สองเต่ง!

เมื่อ 5 วันที่แล้ว เรดดอร์ (red door) ซึ่งนานที่ปีหน จะปรากฏขึ้นสักครั้งหนึ่งได้เปิดออกในศูนย์เมืองหลวง ณ ช่วงเวลานี้ สิ่งที่เป็นประเด็นร้อนที่สุดจะเป็นเรื่องไหน ไปไม่ได้นอกจากเรื่องของ 'ไกด์อียอนอี' นั่นเอง อ้างอิงจากข้อมูลของโรงพยาบาลผู้มีพลังพิเศษในเมืองหลวง เอกสารระบุว่าพลังของเขาตื่นขึ้นใหม่จาก B0 เป็น A0 ในปีนี้ ผู้อำนวยการโรงพยาบาลผู้มีพลังพิเศษเผยว่าผลการตรวจสอบดังกล่าวเป็นผลลัพธ์ที่ถูกต้องตามกระบวนการ (ตรวจสอบโดยเครื่องตรวจสอบคุณสมบัติที่พัฒนาโดยผู้อำนวยการสถาบันวิจัยอ็องจุน) เพราะฉะนั้นความเป็นไปได้ที่จะคลาดเคลื่อนจึงต่ำกว่า 0.001%

ทว่าการถ่ายทอดสดจากสถานที่เกิดเหตุ กลับมีภาพที่ไกด์อียอนฮีกำลังทำการ 'ไกด์ดิงเป็นวงกว้าง' ในศึกเรตดอร์ครั้งนี้เผยแพร่ออกสู่สายตาของสาธารณชน

การไกด์ดิงเป็นวงกว้างเป็นหลักการที่รู้ทั่วกันในเชิงทฤษฎีและเป็นทักษะที่สงวนไว้สำหรับไกด์ระดับ S ขึ้นไปเท่านั้น

การไกด์ดิงของเขาเปรียบดั่งเทพีแห่งชัยชนะลงมาประทานพรให้แก่เหล่าเอสเปอร์ที่ต่อสู้อยู่บริเวณแนวหน้าของเรตดอร์ แน่หนอนว่าจิตใจอันเสียสละตั้งวีรบุรุษของเขาทำให้ผู้คนที่ได้เห็นภาพต่างก็เกิดความประทับใจ (ฉากดังกล่าวสามารถรับชมได้จากภาพการถ่ายทอดสดย้อนหลังของสถานีโทรทัศน์ HBS)

มาฟังคำบอกเล่าของเอสเปอร์ที่ทำหน้าที่ต่อสู้ในเหตุการณ์จริงกันดีกว่าครับ

“ผมรู้สึกอย่างกับมองเห็นแสงสว่างที่ปลายอุโมงค์เลยครับ ตอนนั้นคำมลพิษผมสูงมากจนนี่กว่าจะต้องตายที่นั่นแล้ว แต่พอคุณไกด์คนนั้นปรากฏตัวขึ้น ร่างกายของผมเบาหวิว

เป็นปลิดทิ้งเลยครับ ฝีมือของเขาเป็นของจริงแท้แน่นอน ยืนยัน
ได้เลย!”

“จริงครับ ผมก็มัวแต่ออกคำสั่งจนหัวหมุนไปหมดเพราะ
เป็นหัวหน้าทีม แต่พอเห็นคุณไคด์พยายามหนักขนาดนั้น
ทั้งที่ตัวเองไม่ใช่เอสเปอร์ ผมเองก็รู้สึกอีกheimขึ้นเหมือนกัน
อยากบอกกับคุณไคด์ว่าขอบคุณที่ช่วยทุ่มเทร่างกายแรงใจ
ให้กับพวกเราด้วยนะครับ”

ถึงกระนั้นก็ยังมีการตั้งข้อสงสัยว่า การตื่นของพลัง
อีกครั้งในช่วงเวลาสั้น ๆ หลังจากที่เพิ่งเกิดขึ้นมาแล้วครั้งหนึ่ง
หรือที่เรียกกันว่า ‘การตื่นใหม่ของพลังซ้ำสอง’ มีโอกาสเกิดขึ้น
จริงหรือไม่ ด้วยเหตุนี้ ทางสำนักข่าวของเราจึงเชิญผู้เชี่ยวชาญ
ด้านคุณสมบัติมาไขข้อสงสัยกันครับ

ไม่ว่าจะเป็นเครื่องมือใดๆ ในดิไอแลน รวมถึงทุกสิ่ง
ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องคุณสมบัติล้นผ่านมือผู้เชี่ยวชาญท่านนี้
มาหมดแล้วทั้งสิ้น ขอเชิญทุกท่านพบกับ ‘ศาสตราจารย์อีฮงจุน’
ได้เลยครับ

Q. สวัสดีครับ ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยอีฮงจุน

A. สวัสดีครับ

Q. มีรายงานว่าอีลอนมัสก์ซึ่งเป็นไกด์ในสังกัดของเอสเปอร์
แทฮาจินถูกเปิดเผยว่าเป็นไกด์ระดับ S คุณอีฮงจุนคิดเห็น
อย่างไรกับเรื่องนี้ครับ?

A. คิดว่าไม่ผิดคาดเท่าไรครับ

Q. ...ไม่ผิดคาดนั้นหรือครับ?

A. ครับ

Q. ช่วงนี้มีคำถามที่ตกเป็นประเด็นร้อนจากทุกสื่ออยู่
ข้อหนึ่ง เราจึงอยากสอบถามข้อเท็จจริงจากผู้อำนวยการว่า
'การตื่นใหม่ของพลังซ้าสอง' ในผู้มีพลังพิเศษสามารถเกิดขึ้น
ได้จริงหรือไม่ครับ

A. เป็นไปไม่ได้ครับ

Q. โอ้ เหตุผลคืออะไรหรือครับ?

A. สิ่งที่เราเรียกว่าคุณสมบัติ หลังจากสร้างขึ้นในครั้งที่ 1
จากพื้นฐานโครงสร้างเซลล์ของแต่ละคน จะสามารถเปลี่ยนแปลง

ได้อีก 1 ครั้ง รวมเป็น 2 ครั้งเท่านั้น ทันทีเข้าสู่รอบที่ 3 เซลล์ จะเริ่มทำลายตัวเอง ทำให้สูญเสียพลังพิเศษไป เพราะฉะนั้น การตื่นใหม่ของพลังซ้าสองย่อมเป็นไปได้เด็ดขาดครับ

Q. ถ้าอย่างนั้นจะอธิบายกรณีของไกด์อียอนอียังไงล่ะครับ? เป็นการกลายพันธุ์ที่หาได้ยากหรือเปล่าครับ?

A. อย่าคิดไปเรื่อยเปื่อยว่าจะมีการกลายพันธุ์แบบไร้สาเหตุสิครับ

Q. ...ช่วยอธิบายให้กระจ่างขึ้นกว่านี้อีกสักนิดได้ไหมครับ

A. พอเท่านี้แล้วกันครับ พอตีผมมานุง

ทางเรายังไม่ได้คำตอบที่กระจ่างชัดเท่าไรนัก แต่ดูเหมือนว่าผู้อำนวยการอิจงฮุนจะยอมรับกลายๆ ว่าไกด์คนดังกล่าวเกิดการกลายพันธุ์ขึ้น น่าเสียดายที่เราได้รับการรายงานมาว่าไกด์อียอนอียู่ในสภาพหมดสติหลังเหตุการณ์เรดดอร์

จากข้อสรุปเรื่องเรดดอร์ เอสเปอร์แทฮาจินตอบคำถามที่เกี่ยวข้องกับไกด์อียอนอิวว่า “ระวังเรื่องการเตาสุ่มเกี่ยวกับไกด์ในสังกัดของผมแบบพล่อยๆ ด้วยนะครับ ผมเอาเรื่องถึงที่สุดแน่”

วันนี้รัฐบาลดิไอแลนได้รายงานสภาพความเสียหายจากเหตุการณ์เรดดอร์ (red door) ซึ่งถูกจัดเป็นมหันตภัยระดับชาติดังต่อไปนี้

- . อาคารในศูนย์ประจำเมืองหลวงพังเสียหายทุกอาคาร
- . ผู้มีพลังพิเศษที่ขึ้นตรงต่อศูนย์เสียชีวิต 341 คน ได้รับความเจ็บ 2980 คน หายสาบสูญ 33 คน
- . บุคคลธรรมดาเสียชีวิต 42 คน ได้รับความเจ็บประมาณ 700 คน (อยู่ระหว่างการตรวจสอบ) หายสาบสูญ 14 คน
- . ตึกบริเวณใกล้เคียงพื้นที่ของศูนย์ 12 ตึก อาคารคอมเพล็กซ์ 5 แห่ง อาคารสาธารณะ 3 แห่งได้รับความเสียหาย...

ประธานสภาสูงชาซังกยุนกล่าวในส่วนนี้ว่า “ผมขอแสดงความเสียใจกับเหตุการณ์ไม่คาดฝันจากมหันตภัยในครั้งนี้

จากใจจริงครับ ทางกรมมีแผนที่จะจัดพิธีศพของผู้เสียชีวิต
ร่วมกัน หากครอบครัวผู้สูญเสียท่านใดประสงค์จะจัดพิธีศพ
เดี่ยวก็สามารถทำได้เช่นกันครับ รัฐบาลจะรับผิดชอบต่อความ
สูญเสียและค่ารักษาพยาบาลให้แก่ผู้บาดเจ็บทั้งหมดอย่างเต็มที่
และในส่วนของศูนย์เมืองหลวงที่ถูกทำลาย รัฐบาลมีแผนการ
จะทยอยฟื้นฟูให้กลับสู่สภาพเดิมด้วยพลังของผู้มีพลังพิเศษ
ฟื้นฟูสภาพ และหวังว่าทุกท่านจะฝ่าฟันช่วงเวลาอันแสน
ยากลำบากนี้ไปด้วยกันครับ”

ฝ่ายศูนย์เมืองหลวงกล่าวว่าจะประกาศเกี่ยวกับกำหนด
การและที่พักอาศัยชั่วคราวของผู้มีพลังพิเศษและการฟื้นฟู
อาคารในภายหลัง

“ฉันกับยอนอีต้องไม่เจอหน้ากันไปจนถึงเมื่อไหร่เธอคะ?”

อียบินพับครึ่งหนังสือพิมพ์ เอนั่งอยู่ริมขอบเตียงในห้อง
ผู้ป่วยขณะถอนหายใจเฮือกใหญ่

ดีคอลที่กำลังทาบมือบนมือของเธอและตั้งสมาธิกับการรักษาเล็กคิ้วขึ้นน้อยๆ

“พลังของไกด์ระดับ S ยังอัดแน่นอยู่ในตัวคุณอยู่เลย แต่ไม่กี่วันพลังยังไม่ทันหายไปไหนหรอกนะครับ”

“บาดแผลพวกนี้... ถ้าปล่อยไว้เฉยๆ จะไม่หายตามธรรมชาติหรอกคะ?”

“หายได้ครับ แต่คงต้องใช้เวลาสักสองสามเดือน”

“นานขนาดนั้นเลยเหรอคะ?”

“ก็แผลพวกนี้เกิดจากการถูกทูปตีโดยทีเอสเปอร์อัดพลังเข้ามาด้วยไม่ใช่เหรอครับ”

“...”

“ถ้าเป็นห่วงไกด์อียอนอีกก็ให้ความร่วมมือกับผมเถอะครับ เขาเองก็น่าจะต้องการแบบนี้เหมือนกัน”

น้ำเสียงแข็งกระด้างไร้อารมณ์ทำให้อียอนพยับหน้าอย่างสลด

เธอเป็นห่วงยอนอีมาก เห็นว่าปานนี้ยังไม่ฟื้นเลยด้วย
ซ้ำ...

อียบินไม่นึกว่าข้อเท็จจริงที่เพื่อนรักของเธอเป็นไกด์
ระดับ S จะถูกเปิดเผยเร็วขนาดนี้ รู้อยู่หรือกว่ายอนอีคงไม่มี
ทางทำแบบนั้นโดยไม่คิดหน้าคิดหลังเสียก่อน แต่ถึงยังไงก็อด
เป็นห่วงไม่ได้อยู่ดี

ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยก็รู้เรื่องนี้แล้วด้วย จะเกิดอะไร
ขึ้นหรือเปล่าก็ไม่รู้

ยอนอีเข้ารับการรักษาในฐานะผู้ป่วยโคม่าในโรงพยาบาล
เดียวกันกับเธอ ได้ยินว่าถูกส่งไปอยู่ห้อง VVIP ตามคำขอของ
แทฮาจิน ซึ่งปกติห้องระดับที่วานี้จัดไว้ให้สำหรับเชื้อพระวงศ์
เท่านั้น

ต้องฝันตัวเองขนาดไหน ถึงได้หมดสติไปแบบนี้ละเนี่ย

คงไม่มีเรื่องร้ายแรงอะไรหรอกใช่ไหม...

อียิบินขบกัดเล็บมือด้วยความงุ่นง่านใจ ในตอนนั้นเอง ดีคอลยื่นมือข้างที่ว่างมาดึงมือเธอออกจากปากพร้อมกับพูดห้ามปรามเบาๆ

“กัดเล็บจะเสียบุคลิกนะครับ”

“อา... อะ พอดีฉันกังวลก็เลยแผลงไป”

การฟื้นฟูดำเนินต่อไปอีกครั้งท่ามกลางความเงียบงัน เธอเจอกับดีคอลทุกครั้งที่มีเวลาจึงไม่อดอัดเท่าเมื่อก่อนแล้ว การรักษาเป็นไปได้ที่ละนิดแต่ก็นับว่ามีความคืบหน้า แม้พลังของยอนอีจะยังอัดแน่นอยู่จึงรักษาได้อย่างจำกัดก็ตาม

บนข้อมือของอียิบินยังหลงเหลือร่องรอยของการมัดและแก้ออกอย่างรุนแรง ดีคอลจ้องมองรอยนั้นครู่หนึ่งแล้วเหลือบตาขึ้นอย่างเฉยเมย

หญิงสาวผู้คิดมากกำลังกางหนังสือพิมพ์ออกมาอ่านอีกครั้ง เตียวพิบเตียวกางจนไม่รู้แล้วว่านี่เป็นครั้งที่เท่าไรรึกันแน่

“คุณคิมอียิบิน”

คงเป็นเพราะนี่เป็นครั้งแรกที่เขารู้สึกชื่อเธอตรง ๆ หญิงสาวจึงสะดุ้งพร้อมกับเบิกตากว้างราวกับสัตว์ตัวน้อยกำลังตื่นตกใจ เมื่อเห็นปฏิกิริยาของเธอ เขาก็รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นคนบาป ทำร้ายคนไม่มีทางสู้แบบหน้าไม่อายขึ้นมา

ดูเหมือนว่าอียิปินจะมีปมฝังใจเรื่องที่โดนทำร้ายร่างกาย อยู่ไม่น้อยทีเดียว

“...คะ?”

“ถ้าโกด์อียอนฮีพีนเมื่อไหร่ ไปเยี่ยมเขาสักวันก็ได้ครับ”

“จริงเหรอคะ?”

ต้องดีใจขนาดนั้นเชียวเหรอ

เธอยิ้มกว้างอย่างปิติยินดีราวกับได้ครอบครองโลกทั้งใบ ถึงเขาจะไม่มั่นใจในมาตรฐานด้านความงามของตัวเองสักเท่าไร แต่สามารถบอกได้เลยว่าใบหน้าตอนยิ้มแย้มของผู้หญิงคนนี้ดูดีกว่าตอหนังให้แน่นอน เธอเป็นผู้หญิงที่เปลี่ยนสีหน้าได้หลากหลายมากกว่าที่มองเห็นจากภายนอกเสียอีก

ดีคอลคิดโดยไม่นำความรู้สึกลงไปตัดสินก่อนจะพยักหน้า
ตอบเบาๆ

“ตอนนี้คุณคิมอียบินมีสภาวะจิตใจไม่มั่นคง ปล่อยไว้
คงจะไม่ดีต่อการรักษา เพราะฉะนั้นตอนเขาฟื้นก็ไปหาเขาเถอะ
ครับ”

“ค่ะ ขอขอบคุณค่ะ!”

“ยินดีครับ ขอตัวกลับก่อนนะคะครับ”

ต้นทุรังต่อไปก็ไม่มีอะไรดีขึ้นเพราะงานนี้จำเป็นต้อง
ใช้เวลา ดีคอลลุกขึ้นพร้อมกับหยิบเสื้อแจ็กเก็ตที่วางพาดไว้
บนเก้าอี้ขึ้นมา เมื่อเขาทำท่าจะผละออกไปจากห้อง อียบินก็รีบ
เรียกเขาจากทางด้านหลัง

“คุณดีคอล!”

“ครับ”

ดีคอลชะงักเท่า หันกลับมามองอียบิน

“คือ... ฉันได้ยืนยันว่าในกลุ่มเอสเปอร์ มีคนที่สามารถ
ลบรอยแผลเป็นอยู่ด้วยนะคะ”

คำพูดไร้ที่มาที่ไปของเธอทำให้คนฟังได้แต่กะพริบตา
ปริบๆ

อียบिनขยับมือยุกยิกอยู่ไม่สุขและพูดต่อด้วยเสียง
อ้อมแอ้ม

“ขอโทษนะคะ คือฉันเห็น... รอยแผลเป็นตรงหลังคอ
คุณนะคะมันไม่ใช่เล็ก ๆ เลย ถ้าลบรอยออกไปได้ก็น่าจะดีกว่า
นะคะ”

“จะบอกว่ามันดูน่าเกลียดเหรอครับ”

ทันใดนั้นอียบिनก็สะดุ้งโหยงพลงโบกมือปฏิเสธเป็น
พัลวัน

“ไม่ใช่เลยสักนิดคะ! ที่พูดเพราะมันดูเจ็บมากนะคะ เวลา
เราเห็นรอยแผลเป็น ความทรงจำที่เจ็บปวดก็จะย้อนกลับมา
ด้วย...”

ดีคอลกลอกตาไปมาอยู่ครู่หนึ่งราวกับกำลังพยายาม
ตีความคำพูดเหล่านั้น

ชายหนุ่มยกมือขึ้นไปวางบนหลังคอกของตัวเอง แสง
สีน้ำเงินสว่างจ้าเปล่งออกมาจากฝ่ามือขณะที่จับจ้องไปยัง
หญิงสาวตรงหน้า

คิมอียบินเบิกตากว้างอย่างตกตะลึง

“คุณดีคอล นี่คุณ...”

เมื่อเขาเอามือออก แผลเป็นขนาดใหญ่ที่เคยอยู่ด้านหลัง
คอกก็หายวับไปอย่างรวดเร็ว

“ผู้มีพลังพิเศษลบรอยแผลเป็นที่คุณคิมอียบินพูดถึง
คือผมเองครับ” ดีคอลเอ่ยขึ้นด้วยใบหน้าเรียบเฉย

“...”

“ผมไม่ได้ลบมันเพราะเห็นว่าไม่จำเป็น มันไม่ได้ทำให้ผม
รู้สึกอะไรเลย”

อียบินปิดปากเงียบ

คำพูดของเขาทำให้เธอซ็อกอยู่นิดหน่อย แผลเป็นที่ว่าเป็นแผลจากการโดนความร้อนแบบที่คนมองยังรู้สึกเจ็บแทน แม้ไม่รู้ว่ามีอีกฝ่ายประสบกับเรื่องแบบไหนมา แต่เธอคาดเดาว่า หากต้องนึกถึงอดีตที่มาของรอยแผลนี้ ทุกครั้งที่เห็นมันก็คงจะทรมานไม่น้อย

ทว่าเจ้าตัวตันพูดเหมือนไม่รู้สึกละเลยจริงๆ

ทั้งที่แค่ทาบมือลงไปรอยก็หายสนิทได้ เขากลับเลือกที่จะไม่ทำมันด้วยซ้ำ

‘แค่รอยแผลเป็นบนข้อมือยังทำให้ฉันทรมานได้ขนาดนี้เลยแท้ๆ...’

อียิบินลูบผิวเนื้อแดงเกือบบริเวณข้อมืออย่างเปลือยไพล

ผู้ชายคนนี้ไม่รู้สึกละเลยจริงๆ นะเหรอ?

เธอไม่อาจเข้าใจได้เลยว่าอีกฝ่ายต้องเฉยเมยต่อความเจ็บปวดขนาดไหน ถึงได้มีภูมิต้านทานต่อบาดแผลหนักๆ เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นแบบนั้นได้

“ผมขอตัวก่อนนะคะครับ ดูแลสุขภาพด้วย”

เมื่อบอกกลางบตีคอลก็เดินออกมาจากห้องผู้ป่วย VIP อย่างไม่เสียววันนี้ตารางของเขาก็แน่นยิ่งกว่าดาราคิวทอง ผู้มีพลังพิเศษฟื้นฟูสภาพในประเทศมีจำนวนแค่หยิบมือ อีกทั้งระดับ A+ แบบเขายังมีน้อยเข้าไปใหญ่ ซ้ำร้ายคือผู้มีพลังพิเศษที่สามารถฟื้นฟูได้แม้กระทั่งร่างกายของมนุษย์มีเพียงเขาแค่คนเดียวเท่านั้น

การแจ้งเตือนปรากฏขึ้นเต็มหน้าจอนาฬิกา

ตีคอลเดินออกมานอกตึกพลางลูบหลังคอของตัวเอง ด้วยสีหน้าเรียบเฉย ผิวที่เคยหนุนเพราะแผลเป็นกลับมาเรียบเนียนดังเดิมแล้ว

‘ดันทุรังไม่เข้าท่า’

จำเป็นต้องลบมันออกไปด้วยหรือไง

เขาปล่อยมันมาจนถึงตอนนี้โดยไม่ได้คิดอะไรมากมาย ตีคอลรู้สึกว่าหากถึงต้นลบสิ่งที่เขาไม่ได้รู้สึกอะไรกับมันก็ไม่ต่างอะไรกับการตอกย้ำว่าแท้จริงแล้วตนยังยึดติดกับอดีตอยู่

บางที่อาจเป็นเพราะทิวทัศน์ในใจลึก ๆ ที่ทำให้เขาเลือกจะปล่อยมันไว้ก็ได้

ถ้าถามว่าทำไมจู่ ๆ ถึงได้ลบรอยแผลเป็นไปเสียดื้อ ๆ เขาเองก็ตอบไม่ได้เช่นกัน...

‘ลบเพราะสงสัยว่าอีกฝ่ายจะทำสีหน้ายังไงละมั้ง’

มันเป็นเรื่องน่าสนุกแบบแปลก ๆ อย่างหนึ่งของดีคอล

เขาเพียงแค่เกิดความสงสัยว่าคิมฮยบินที่เปลี่ยนสีหน้าไปตามอารมณ์ได้เรื่อย ๆ จะทำหน้าที่อย่างไรเมื่อเห็นเขาทำแบบนี้ก็เท่านั้นเอง

รอยแผลเป็นของเขาไม่มีความหมายอะไรพิเศษ ต่อให้ลบไปเล่น ๆ เพราะแค่อยากทำก็ยอมได้อยู่แล้ว

คิมฮยบินเป็นคนที่สีหน้าหลากหลายต่างจากเขาโดยสิ้นเชิง

เด็ยวเส้าสร้อย เด็ยวฮึม เด็ยวหุดู เด็ยวแสร้างทำเป็นสบายดี เด็ยวอุหน่าด้วยความเจ็บปวด เด็ยวแกลังทำเป็นไม่เจ็บ

ส่วนเมื่อกี้เป็นสีหน้าตกใจใช่ไหมนะ?

ภาพใบหน้าที่ของคิมอียบีนปรากฏขึ้นในสมองของดีคอลล

‘ดูไปดูมาก็เข้มแข็งกว่าที่คิดแฮะ’

คิมอียบีนกับอียอนอีเห็นได้ชัดว่าเป็นคนสำคัญของกันและกันบางทีคิมอียบีนน่าจะรู้กระทั่งความจริงที่ว่าอียอนอีเป็นลูกชายของใคร และรู้ว่าเป็นไกด์ระดับ S มาตั้งแต่แรกแล้วด้วยซ้ำ

คงเพราะแบบนั้น เธอถึงได้อ่านหนังสือพิมพ์เข้าไปเข้ามาจนกระดาษแทบจะทะลุอยู่รอมร่อ

อียอนอีเป็นผู้ชายที่เกิดมาพร้อมความไม่ธรรมดาในทุกๆ ด้าน เขาเป็นเหมือนกับใจกลางของพายุไต้ฝุ่นอีกไม่นานทิศทางของทุกสิ่งทุกอย่างจะดำเนินไปโดยมีเขาเป็นจุดศูนย์กลางอย่างแน่นอน

อียอนอีครอบครองสิ่งล้ำค่าไว้มากมายและสิ่งที่เขาครอบครองย่อมดึงดูดใจผู้คนเป็นธรรมดา

‘แต่คิมอียบีน’

นอกจากใบหน้าสวยๆ แล้ว เธอก็เป็นเพียงหญิงสาวธรรมดาๆ คนหนึ่ง

ระดับก็แค่ B- ดูจากที่โดนคนรักคนเก่าทุบตีจนบอบช้ำ แสดงว่ามองผู้ชายไม่เป็น มีหน้าซ้ำยังไม่ได้คาบซ้อนเงินซ้อนทอง มาเกิดอีกต่างหากแต่ผู้หญิงแบบนี้กลับอยู่เคียงข้างพายุได้ฝุ่นมาได้อย่างเนิ่นนาน

เป็นคนที่ดูอ่อนแอแต่กลับใจกล้าอย่างคาดไม่ถึง

ดีคอลลูบบริเวณที่เคยมีรอยแผลเป็นต่ออีกหน่อย สัมผัสเนียนนุ่มนั่นช่างแปลกใหม่เสียจนน่าขนลุก

โตเบอร์แมนที่มาเยี่ยมไข้อยอนอีกำลังพบกับภาพอันหน้าตักใจ
เจ้านายของเขากำลังใช้ผ้าขนหนูชุบน้ำซับเหงื่อบริเวณขมับ
ให้กับไกด์ในสังกัดอยู่มือของเจ้าตัวแสดงถึงความพิถีพิถัน
เสียจนเขาถึงกับลังเลขึ้นมาว่าควรจะส่งเสียงให้รู้ว่ามีคนมา
หรือเปล่า

“มัวยืนทำอะไรอยู่”

แทฮาจินเอ่ยขึ้นเสียงเบาโดยที่ไม่หันหลังมามอง นั่นสินะ จะส่งเสียงให้รู้หรือไม่ก็ไม่ได้มีความหมายอะไรสำหรับแทฮาจิน หรือก โดเบอร์แมนวางเสื้อผ้าที่เตรียมมาลงบนโต๊ะข้างเตียง

“ผมเตรียมเสื้อผ้าขนาดเดียวกับสูทเมื่อตอนนั้นมาแล้วครับ”

เป็นคำขอที่ถูกส่งเข้ามาว่าให้เตรียมเสื้อผ้าสำรองไว้ คอยท่าตอนที่อียอนฮีได้สติแล้ว โดเบอร์แมนตั้งใจจะมาเยี่ยมไข้ อีกฝ่ายอยู่แล้วจึงแวะมาด้วยความยินดีอย่างยิ่ง

“อาการดูไม่ดีขึ้นเลยนะครับ”

“ใช่เขาสูงมาก”

โดเบอร์แมนถอดโค้ทออกแล้วแขวนไว้บนราวที่มุมห้อง

“โอ้... งั้นหรือครับเนี่ย หมอบอกว่าสาเหตุเกิดจากอะไรล่ะครับ?”

“เห็นว่าถ้าหน้าในภาชนะถูกใช้จนหมดเป็นครั้งแรก ไข้ก็จะขึ้นแบบนี้แหละ”

นัยน์ตาสีแดงกำจับจ้องไปที่คนป่วยไม่ละสายตาพร้อม
พูดขึ้นหนึ่ง ๆ คำพูดนั้นทำให้โตเบอร์แมนชะงักเล็กน้อย

“จะว่าไปก็แปลก เขาน่าจะทำงานไกด์มาได้ระยะหนึ่ง
แล้ว แต่ทำไมเพิ่งจะเคยภาชนะแห่งนี้เป็นครั้งแรก ดูท่าภาชนะ
ของไกด์อียอนอีคงจะใหญ่่น่าดู”

หากไม่ใช่การไกด์ดิงเป็นวงกว้างในครั้งนั้น น้ำในภาชนะ
ของยอนอีคงไม่มีทางหมดเกลี้ยงขนาดนี้ได้สินะ ไกด์ระดับ S+
เป็นพวกเหนือมนุษย์อย่างที่คิดเลยจริง ๆ

จู่ ๆ โตเบอร์แมนก็หวนนึกถึงเรื่องในอดีตอันไกลขึ้นมา

ตอนที่อียอนอีมาที่ศูนย์เมืองหลวงได้ไม่นานนัก แพฮาจิน
เคยพูดกับเขาหลังจากได้รับการไกด์ดิงของฝ่ายนั้น

“ฉันอ่านภาชนะเขาไม่สำเร็จ ไม่เคยเจอแบบนี้มาก่อน
เลย”

เป็นอะไรที่น่าเยาะเย้ยและน่าตกใจในขณะเดียวกัน

หากลองมาคิดดูดี ๆ เจ้านายของเขาก็ช่างบ้าระห่ำไม่มี
ใครเกิน เจ้าตัวรับรู้ได้ถึงความไม่ธรรมดาของอียอนอีเนื่องจาก

ตัวเองอ่านภาชนะของอีกฝ่ายไม่ได้ จึงพยายามดำเนินแผนการที่จะดึงตัวอีกฝ่ายมาอยู่ในสังกัดกระทั่งบรรลุผลสำเร็จจนได้

ตอนนั้นเจ้านายเขาแสดงท่าทีเกลียดชังโง่ดีในสังกัดคนใหม่เข้ากระดูกดำ แต่ตอนนี้กลับกำลังช่วยซัพเหวี่ยงไคลให้อีกฝ่ายอย่างอ่อนโยนเสียอย่างนั้น ช่องว่างระหว่างความแตกต่างนี้ช่างยิ่งใหญ่เสียจนเลขาคนเก่งอย่างโตเบอร์แมน สับสนปรับตัวไม่ทัน

ทุกครั้งที่เขาไม่อยู่ มันเกิดอะไรขึ้นกับสองคนนี้กันแน่?

เลขาหนุ่มปรับเครื่องควบคุมความชื้นพร้อมกับเอ่ยปากถาม

“เข้าไปแล้วหรือครับ?”

“ใช่”

ทีมจับกุมผู้มีพลังพิเศษมีฝีมือดีซึ่งประกอบไปด้วยเหล่าเอสเปอร์ผู้มีพลังพิเศษจับตัวผู้สมรู้ร่วมคิดมาได้อย่างรวดเร็วทันใจ ชื่อของผู้ต้องหาใน [เหตุการณ์ลักพาตัวอียอนอี] คือพยอนซูมัน

ฮาจินลากตัวพยอนซุมันไปที่เอลโลว์ดอร์ซึ่งเปิดออก เป็นครั้งแรกนับจากวันที่ยอนอีหมดสติและเข้ารับรักษาตัวใน โรงพยาบาล สภาพของเอสเปอร์หนุ่มผู้โชคร้ายโดนอัดเสียงจน น่วมแทบไม่เหลือเค้าแห่งความเป็นมนุษย์

ฮาจินจับพยอนซุมันมัดห้อยหัวบนยอดเสาไฟในท่า เอาขาชี้ฟ้าเพื่อไม่ให้ยับตัวได้จนกว่าเจ้าตัวจะจัดการเอลโลว์ดอร์ จนเสร็จสิ้น ในตอนที่การต่อสู้ยุติลงและเอลโลว์ดอร์เริ่มปิด บานประตูลงที่ละนิดนั้น

“อีก... ะ ไรชีวิต...”

ฮาจินใช้ดาบตัดเชือกแล้วคิดว่าตัวพยอนซุมันที่กำลังจะ ร่วงลงสู่พื้นแบบหูดหวิด จากนั้นจึงลากเข้าไปในเอลโลว์ดอร์ ที่ว่างเปล่าไร้ซึ่งสัตว์ประหลาดหรือแม้แต่ผู้คน เนื่องจากศูนย์ เมืองหลวงยังไม่ฟื้นคืนสภาพ ทิมขุดค้นจึงยังไม่สามารถ ปฏิบัติงานได้ในวันนี้

เอสเปอร์หนุ่มใช้ดาบฟาดฟันแขนขาของผู้โชคร้าย ที่ละข้างด้วยสีหน้าเรียบเฉย นัยน์ตาสีแดงกำฉายแววเย็นชา ขณะจ้องพยอนซุมันที่กรีดร้องจนหมดเสียงไปแล้ว

“โชคดียังน้อยแกก็รอดชีวิตมาเจอนัน ไฉ่จ๋องอุซอล
มันตายห่าไปแล้ว”

ฉ๊ะ!

สิ้นคำ ขาข้างสุดท้ายที่เหลืออยู่ก็ขาดสะบั้นลง เลือด
มากมายไหลทะลักออกจากบาดแผลทุกจุดทั่วตัว หากเป็น
คนธรรมดาคงต้องตายในเวลาอันสั้นเพราะเสียเลือดมากไปแล้ว
แต่เนื่องจากพยอนซุมนั้นเป็นเอสเปอร์ระดับ B+ แค่ว่า
เสียเลือดไม่ทำให้ถึงตายได้อย่างแน่นอน ฮาจินแสยะยิ้มชวน
เสียวสันหลัง

“อ้ากก! อึก! อึ๊ก...!”

“ให้เล่าอะไรตลกๆ ให้ฟังไหม”

“อึ๊ก...”

“ฉันไม่สนใจหรอกว่าประเทศนี้มันจะฉิบหายหรือจะเป็น
อะไร ดอร์จะเปิดแล้วมีคนตายอีกกี่คนก็ช่างหัวมันสิ”

แววตาของเขาบ่งบอกว่าคำพูดทั้งหมดไม่ใช่คำโกหก
ราวกับละทิ้งแล้วทุกสิ่งบนโลกใบนี้

“ฉันไม่รู้สึกรู้สิด เพราะฉันรับผิดชอบชีวิตทุกคนไม่ได้ แล้ว
ก็ไม่คิดจะแบกทางเลือกหรือชีวิตห่วยๆ ของใครมาเก็บไว้ให้
รกสมองด้วย”

“...”

“แต่เชื่อไหม ขนาดทำตัวสวะออกปานนี้ อียอนก็ยังเข้าใจ
ฉันอยู่เลย”

แทฮาจินหวนนึกถึงงานศพของจุมิฮุน เขาแะะไปทำงาน
ศพนั้นเพราะโศกโศกแมนย้านักย้าหนาว่าต้องไปให้ได้ ในตอนที่
กำลังจะกลับหลังจากวางดอกไม้ไว้อาลัยเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขา
เห็นอียอนที่นั่งอยู่กับคิมอียบิน

ร่างสูงโปร่งในชุดสูทสีดำเรียบร้อยดูราวกับดอกเบญจมาศ
สีขาวที่เขาเข้าไปวางไว้อาลัยเมื่อสักครู่นี้ ไกด์คนนั้นกำลังพูด
เข้าข้างเขาต่อหน้าคิมอียบินที่กำลังร้องไห้ฟูมฟายอย่างหนัก

“มันอาจจะฟังดูเลียดเย็นแต่ฟังฉันเถอะ เรื่องที่จุมิฮุน
ไปแอบรักเขาข้างเดียวมันน่าเศร้าก็จริง แต่การตายของเขา
ไม่ใช่ความผิดของคนคนนั้นเลย เธอลองคิดกลับกันดูสิ ถ้า
คนที่รักฉันฆ่าตัวตายเพราะทนการเมินเฉยของฉันไม่ได้ นั่นเป็น

ความผิดของฉันหรือเปล่า? เธอจะโมโหและตำหนิฉันมันแยะไหม?”

คำพูดจากปากของอียอนอีทำให้เขาอึ้ง

ตอนนั้นเป็นช่วงเฟื่องผ่านเหตุการณ์ที่เขาทำให้ตัวเองเข้าสู่สภาวะคลั่งและทำให้อีกฝ่ายต้องเดือดร้อนมาได้ไม่นาน อีกทั้งยังยื่นข้อเสนอแถมบังคับให้อียอนอีมาเป็นไกด์สังกัดอีก ไม่นึกเลยว่าคนคนนี้จะพูดอธิบายในมุมมองของเขากับเพื่อนสุดรักสุดหวงเสียอย่างนั้น

ความรู้สึกคล้ายกับได้รับชัยชนะกับความปิติยินดีอันแปลกประหลาดเต็มต้นอยู่ในส่วนลึกของจิตใจ

ในขณะที่นึกถึงเรื่องเมื่อวันนั้น ผู้สมรู้ร่วมคิดพยอนชุนมันก็กลายเป็นร่างวิญญูณไปแล้ว ฮาจินก้มลงมองศพตรงหน้าพร้อมกับเอ่ยขึ้น

“น่าดีใจนะว่าไหม ขยะอย่างฉันก็มีคนรู้ใจกับเขาด้วย”

อียอนอีคือเด็กที่เคยใช้ชีวิตในสถาบันวิจัยบาเซนที่เป็นดังขุมนรกด้วยกัน แม้อยู่ในสภาวะความทรงจำหายไปบางส่วน

แต่ก็ยังคงเข้าข้างและอยู่เคียงข้างเขาในฐานะไกด์ในสังกัด
ถึงตอนแรกๆ จะหมิ่นชู้หน้าแทบตายแต่ไม่รู้ทำไม เวลานี้ถึง
ขึ้นมาก็ทำให้หัวใจปั่นป่วนเสียเฉยๆ

อียอนอีเป็นคนพิเศษยิ่งกว่าใครที่เขาเคยรู้จัก

ฮาจินเลิกหวนนึกถึงอดีต มือใหญ่เกลี้ยเส้นผมนุ่มชื้นเหงื่อ
ของยอนอีให้เสยไปด้านหลัง เมื่อหน้าผากเกลี้ยงเกลาเผย
ออกมาก็มองเห็นโครงหน้าสวยๆ ได้อย่างแจ่มชัด

โตเบอร์แมนที่นั่งจับตามองภาพคนทั้งสองอยู่บนเก้าอี้
เสริมเกิดความรู้สึกสับสนเล็กน้อย

‘โหลงอยู่ๆ คุณแทฮาจินก็เป็นแบบนี้ล่ะ?’

ท่าทางที่สัมผัสคนป่วยบนเตียงข้างแผ่วเบาผิดวิสัย
เจ้าตัวไปมากโข

เขาไม่เคยเห็นแทฮาจินใส่ใจใครถึงขนาดนี้มากกว่า 7 ปี
แล้ว แม้ว่าไกด์อียอนอีจะมีความสามารถเก่งกาจเนื่องจาก
เป็นไกด์ระดับ S แต่แทฮาจินก็ไม่เคยแม้แต่จะชวยตามองไกด์
ระดับ S คนอื่นๆ เลยสักนิด

‘หรือว่า...’

สมมุติฐานหนึ่งที่มีความเป็นไปได้สูงแหวผ่านเข้ามา
ในหัวสมองของเลขาคนเก่ง

เป็นไปได้ว่าอียอนอีอาจล่วงรู้จุดอ่อนอันเป็นความลับ
สำคัญของแทฮาจินเข้าจึงยกเรื่องนั้นมาข่มขู่ ดิดก็ตรงที่คุณไกดต์
คนนี้เป็นคนตรงไปตรงมาเกินกว่าจะทำเรื่องแบบนั้น และเขาก็ดู
ไม่ใช่คนที่จะทำเรื่องลำบากๆ ซ้ำซ้อนอะไรทำนองนี้สักเท่าไร

โตเบอร์แมนคิดสะระตะอยู่ในใจ ก่อนที่จะตัดสินใจเอ่ย
ถามด้วยความลังเล

“ทำไมคุณถึงดูใส่ใจไกดต์อียอนอีเป็นพิเศษล่ะครับ?”

สายตาที่จับจ้องคนบนเตียงโดยไม่วางตาเบนมาสบมอง
โตเบอร์แมนเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่เข้ามาในห้อง เอสเปอร์หนุ่ม
ย่นคิ้วเข้าหากันเล็กน้อย

“ทำไม”

“...แค่สงสัยเฉยๆ ครับ ผมเพิ่งเคยเห็นคุณเอสเปอร์
เป็นแบบนี้ครั้งแรก ไกดต์อียอนอีทั้งเก่งทั้งหน้าตาดีก็จริงอยู่

แต่ปกติคุณไม่ได้สนใจอะไรพวกนี้ไม่ใช่หรือครับ นี่คุณคงไม่ได้
แปลोटัวไปชอบเขาหรือกัไซ่ใหม่เนี่ย ฮ่าฮ่า”

โตเบอร์แมนพูดพล่ามวกไปวนมาเพราะเริ่มหนาว ฤ
ร้อน ฤ กับนัยน์ตาสีแดงวาววับของเจ้านาย ทว่าสิ่งที่คิดไว้
ด้นกลับตาลปัตรเทาฮาจินส่งเสียงตอบรับในลำคอพลางพยักหน้า

“ไซ่”

คำตอบแปลกพิกลทำให้เลขาหนุ่มโคลงหัว

“ไซ่อะไรครับ?”

“ไซ่ ฉันชอบอียอนอี”

“...”

หรือว่าเขาจะเกิดอาการน้ำในหูไม่เท่ากันขึ้นมากะทันหัน
นะ?

โตเบอร์แมนนิ้วหน้า ไซ่ฝ่ามือเคาะบ้องหูตัวเองสองสาม
ครั้ง จากนั้นจึงถามขึ้นอีกครั้ง

“คุณพูดว่าอะไรนะครับ?”

คราวนี้แหซาจินปิดปากเงียบเหมือนเป็นการบอกกลายๆว่าจะไม่พูดรอบที่สองแน่ การกระทำนั้นเป็นตั้งเครื่องยืนยันว่าคำกล่าวที่เหมือนกับเรื่องโกหกเมื่อไม่กี่วินาทีก่อนคือความจริงทุกประการ ฝ่ายคนที่ทำอะไรไม่ถูกกลับกลายเป็นโตเบอร์แมนเสียเอง

‘แหซาจินมีความรักงั้นหรือ?’

แค่คิดก็ขนลุกไปทั้งตัวแล้ว

เป็นไปได้ยังไงกัน คนแบบนี้หะเธอจะไปชอบใครได้มนุษย์ที่ตายด้านทางอารมณ์ ความรู้สึกแห้งแล้งอย่างกับทะเลทรายคนนี้หะเธอจะมีความรัก

‘แหซาจิน... ชอบไกด้อียอนอีนี้นะ?’

ทว่าพอคิดดูอีกที ความสงสัยหลายๆ อย่างที่คิดไม่ตกในช่วงเวลาที่ผ่านมา ก็ลึกลงลึกพอตีเป๊ะเหมือนได้ชิ้นส่วนจิ๊กซอว์ที่หายไป

ว่าทำไมเจ้านายของเขาถึงใส่ใจอียอนอีนี้นเป็นพิเศษ ทำไมทุกครั้งที่จัดการกับดอร์ถึงดูแลความปลอดภัยของอียอนอีนี

เสียดิบตี ทำไม่ถึงบอกให้เขาตัดพวกนักเลงคีย์บอร์ดที่ว่าร้าย
อียอนอี่เข้าตาราง ทำไม่ถึงทำสีหน้าแบบนั้นตอนอียอนอี่
หายตัวไป...

และตอนนี้

ทำไมกำลังทอดมองอียอนอี่ด้วยสายตาแบบนั้น

คำตอบทั้งหมดได้เปิดเผยออกมาแล้ว

เมื่อมองไปยังแทฮาจินจึงรับรู้ได้ว่าเป็นแววตาที่เผย
ความรู้สึกออกมาจากกันบึ้งของหัวใจหนักแปลกใจเสียด้วยซ้ำ
ว่าทำไมเขาถึงไม่จุกคิดเรื่องนี้มาก่อน แม้ใบหน้าจะดูเรียบนิ่ง
ไร้อารมณ์แต่ก็ยังแอบแฝงไว้ซึ่งร่องรอยของความเอือเอิ้นดู
โตเบอร์แมนรู้สึกคล้ายกับบางอย่างเต็มตื่นและท่วมท้นขึ้นมา
ในหัวใจ

คุณก็มีหัวใจเหมือนมนุษย์ทั่วๆ ไปสินะ

“คุณนี่... เกินไปหรือเปล่าครับ? ผมไม่นึกเลยว่าคุณ
จะยอมรับความรู้สึกตัวเองง่ายๆ แบบนี้นะ”

โตเบอร์แมนพยายามอย่างยิ่งในการควบคุมความรู้สึก แล้วเอ่ยถามสิ่งที่ทำให้เขาประหลาดใจออกมา แพทซาจินชื่อสัตย์ กับความรู้สึกกว่าที่เขาคิดไปมาก ทันทันที่ถามคำถามเมื่อครู่นี้ อีกฝ่ายก็ตอบกลับมาทันที ไม่มีความลังเลใดๆ เลยแม้แต่น้อย

เมื่อได้ยินคำถามต่อมา แพทซาจินก็แค่นหัวเราะขึ้นจมุก

“ฉันเหมือนไอ้โง่ที่ไม่รู้กระทั่งความรู้สึกของตัวเองเลย หรือไง?”

ใช่ครับ...

โตเบอร์แมนยิ้มปากแน่นก่อนที่คำตอบดังกล่าวจะถูก โพล่งออกมาจากปากจริงๆ เอสเปอร์หนุ่มอายุน้อยกว่าลูบไล้ นิ้ว ของคนป่วยราวกับเป็นของเล่นชิ้นโปรดพลางเอ่ยขึ้น

“เพิ่งรู้ตัวเมื่อไม่นานมานี้เอง”

“อ้อ ชอบมาสักพักแล้ว แต่เพิ่งรู้สึกตัวไม่นานมานี้หรือ ครับ?”

“ใช่”

อีกฝ่ายตอบอย่างนิ่งเฉย

ตอนนี้โตเบอร์แมนกำลังอารมณ์ดีเป็นพิเศษ กว่าชาติ
เศษแล้วมั้งที่เขาไม่ได้พูดคุยเรื่องสัพเพเหระนอกเหนือจาก
เรื่องงานกับแทฮาจิน ตอนนี้เจ้านายเขาน่าจะอารมณ์ไม่แย้
เท่าไรถึงได้ถามอะไรก็ตอบหมด นี่เป็นโอกาสอันดีที่เขาจะได้
ตะล่อมถามนู่นถามนี่โดยไม่ต้องกลัวอีกฝ่ายจะฆ่าทิ้ง

“แล้วรู้สึกตัวได้ยังไงหรือครับ? วินาทีที่คุณคิดว่า อ้อ
ฉันชอบอียอนอีสินะ แบบนี้นะครับ” น้ำเสียงของคนถามเงื่อ
ไปด้วยความตื่นเต้น

ฮาจินย่นหัวคิ้วขณะจ้องเลขาคณสนิทอย่างอดกลั้น
ไม่รู้ว่าตื่นเต้นดีใจอะไรขนาดนั้น โตเบอร์แมนถึงได้ทำตาเป็น
ประกายอย่างกับเด็กได้ของเล่นใส่เขาจนอดขบถลุกหน้อยๆ
ไม่ได้

รู้ตัวตั้งแต่เมื่อไหร่ล่ะหรือ

ฮาจินกลอกตาขึ้นขณะใช้ความคิด

อืม น่าจะเป็นวันนั้นละมั้ง

“ตอนที่อียอนอีมาเล่นน้ำในสวนที่บ้าน”

“ครับ แล้วยังไงต่อครับ?”

ถ้าพูดถึงสระว่ายน้ำในบ้านของแทฮาจิน เขาย่อมนึกภาพออกอยู่แล้ว

โตเบอร์แมนพยักหน้าอย่างแข็งขัน รอฟังคำบอกเล่าต่อมาอย่างใจจดใจจ่อ

“เขาสวยนะ เหมือนไม่มีอยู่จริง”

“...แค่นั้นหรือครับ?”

โตเบอร์แมนขมวดคิ้วมุ่น เรื่องที่ว่าอียอนอีเป็นผู้ชายหน้าสวย ขนาดมองลงมาจากดาวอังคารก็ยังรู้ มันจึงไม่ใช่เหตุผลที่พิเศษอะไรเลยสักนิด

บอกตามตรงว่าโตเบอร์แมนคาดหวังไว้มาก อยากจะรู้หน้ากว่าอียอนอีแสดงท่าทีแบบไหนให้เจ้านายเขาเห็น คนแข็งแกร่งแบบนี้ถึงได้ละลายอ่อนนยวบเป็นซี่ผึ้งลงไฟขนาดนี้ คิดว่าคงต้องมีเหตุการณ์อะไรพิเศษๆ เกิดขึ้นกับพวกเขาเหมือนละครรักก็ถูกก็อย่างแน่นอน

แต่แหสาจินกลับดับฝันเขาด้วยการบอกว่าชอบเพราะ
อียอนอียวยดี แค่นี้เองหรือ?

เป็นบทละครที่จัดเข้าชั้นห่วยแตก

โตะเบอร์แมนสายหน้าในขณะที่นึกคับข้องอยู่ในใจ

“ให้ตายสิ คุณเอสเปอร์ คุณอียอนอียเขาก็หน้าตาดีมา
แต่ไหนแต่ไรแล้ว จะเป็นเหตุผลที่ทำให้คุณไปชอบเขาได้
งะครับ?”

“ก็ฉันไม่รู้ละสิว่าเขาสวยขนาดนี้”

“อ้อ”

ความรู้สึกขำนี้เอง...

ไม่รู้เหมือนกันว่าวันๆ เจ้านายเขาเอาตาไปไว้ที่ไหน พอ
คิดดูแล้ว ถึงแม้ว่าแหสาจินจะตำท้ออียอนอียยังไง เขากลับ
ไม่เคยเอ่ยชมหน้าตาพระเจ้าช่างปั้นของฝ่ายนั้นเลย ไม่เคยมอง
อย่างไรจลอยราวกับหลงเสน่ห์เหมือนคนอื่นด้วย

หากเทศาจินเป็นประเภทแพ็คคนหน้าสวยมาตั้งแต่แรก
เขาคงตกหลุมพรางการยั่ววนของคนสวยจำนวนมากมาย
นับไม่ถ้วนที่โผล่มาทอดสะพานให้ไปเป็นชาติแล้ว

“แสดงว่าคุณตกหลุมรักเขา เพราะว่าเขาสวยนะหรือ
ครับ?”

ฮาจินครุ่นคิดอยู่อีตี่ใจหนึ่งก่อนจะส่ายหน้า เขาเอ่ยตอบ
ในขณะที่คิ้วหิ้วแหม่มือกับฝ่ามือของยอนฮีเบาๆ

“เขาดูสวยจนเกินเอี่ยมนะสิ ถึงฉันจะอยากมีเซ็กซ์กับเขา
ก็เถอะ”

นี่แหละสาเหตุที่แท้จริง

ถึงแม้ว่าความต้องการทางเพศจะพุ่งทะยานขึ้นมานับ
ครั้งไม่ถ้วนทุกครั้งทีทอดมองหรือจินตนาการเกี่ยวกับยอนฮี
แต่ฮาจินรู้ดีว่าตัวเองไม่สามารถปฏิบัติกับอีกฝ่ายตามที่ใจ
ต้องการได้ สิ่งที่รู้สึกในขณะที่มองคุณภาพของยอนฮีในสวนวันนั้น
คือสิ่งที่เรียกว่า [ระยะห่าง]

แผ่นกระจกใสของประตูห้องนั่งเล่นที่ขวางกั้นระหว่างพวกเขาทำให้ภาพของกระจกตู้แคปซูลแวบเข้ามาซ้อนทับแทฮาจินรู้สึกราวกับอีกฝ่ายเป็นสิ่งที่ชีวิตอันสูงส่งที่เขาไม่อาจเอื้อม เพราะอย่างนั้นเขาจึงกระวนกระวายนึกอยากทำลายกระจกนั้นและครอบครองชายที่อยู่อีกฝั่งเสีย

แต่ถึงกระนั้นเขาก็ยังรู้สึกเสียดาย

หากเขาเข้าไปใกล้มนุษย์ผู้งดงามและบริสุทธิ์คนนั้นอีกฝ่ายคงต้องแปดเปื้อนและถูกข้อมเป็นสีดำสนิทในที่สุด

รู้ว่าไม่มีทางเป็นไปได้ แต่เขารู้สึกราวกับหากสัมผัสอีกฝ่ายแม้แต่นิด อียอนอีจะสลายหายไปตลอดกาล

ความรู้สึกที่ต้องสะกดกลั้นความต้องการในใจไว้เป็นอะไรที่แปลกใหม่สำหรับคนอย่างแทฮาจิน

อียอนอีทำให้เขาต้องข่มสัญชาตญาณดิบเป็นบางครั้ง และทำให้สติสัมปชัญญะของเขาเป็นอัมพาตอยู่บ่อยๆ

ถ้าหากว่านี่ไม่ใช่ความชอบแล้วจะเรียกว่าอะไรกัน

“อ้ออ...”

โตเบอร์แมนฟังที่อีกฝ่ายพูดแล้วพรัลมหายใจยาวแบบที่ไม่ใช่การถอนหายใจ เขาคาดหวังเรื่องราวของรักแรกอันบริสุทธิ์ แต่ทันทีที่คำว่าเซ็กซ์โผล่มาก็จบเห่แล้ว หากนี่เป็นคำสารภาพรัก บอกได้เลยว่าแทฮาจินจะต้องอกหักแน่นอนแบบไม่ต้องสงสัย

ทว่าด้วยความที่อยู่ด้วยกันมานาน โตเบอร์แมนจึงพอจะเข้าใจคำพูดคำจาของเจ้านายอยู่บ้าง

ความรู้สึกที่เรียกว่าความรักคงยังแปลกใหม่เกินไปสำหรับ แทฮาจิน เขาจึงยอมรับว่าชอบฮิยอนอีด้วยเหตุผลที่อ้อๆ แบบนั้นยังงี้ล่ะ

โตเบอร์แมนคลี่ยิ้มสไตลิส

“รักแรกสินะครับ”

ศัพท์คำนี้ไม่เคยมีบรรจุอยู่ในสมองซีกซ้ายของแทฮาจินมาก่อน คนฟังได้แต่เลิกคิ้วขึ้นพลางขบคิดถึงคำนิยามของมัน ดวงตาสีโกเมนทอดมองดวงหน้าขาวของคนทีนอนอยู่บนเตียงนี้

สายตานั้นมั่นคง ไร้ซึ่งประกายสั่นไหว

“...”

จากนั้นฮาจินจึงพยักหน้าตอบรับเบาๆ

3 วันต่อมา

ยอนอีลืมหาดินขึ้น

สิ่งที่เห็นเป็นอย่างแรกคือเพดานสีขาวสะอาด พระอาทิตย์
ทอแสงสีแดงสลัวจวนจะลับขอบฟ้าอยู่นอกหน้าต่าง รับรู้ได้โดย
สัญชาตญาณว่าที่นี่คือโรงพยาบาล กลิ่นอายของความเจ็บป่วย
และกลิ่นของแอลกอฮอล์จุนก็กระตุ่นประสาทรับกลิ่น

“ไม่รู้ทำไมถึงรู้สึกงำถ้าหันไปข้างๆ แล้วแหฮาจินน่าจะอยู่
ตรงนั้น

ครันเมื่อหันหน้าไปด้วยความรู้สึกคาดหวังอย่างประหลาด
ในอก

“คุณยอนอี ดินแล้วหรือคะ?”

คนที่ปรากฏสู่สายตากลับเป็นคุณหมอชเวชารัง

เจ้าตัวกำลังยกยืมให้เขาบาง ๆ โดยเอามือล้วงเข้าไปในกระเป๋าเสื้อกาวน์ เธอเอาเครื่องวัดอุณหภูมิออกมาสอดเข้าไปในหูของคนป่วย เพียงไม่นานก็ได้ยินเสียงแจ้งให้รู้ว่าอุณหภูมิร่างกายเป็นปกติดี

“ฉันเห็นข่าวแล้วค่ะ คนฮือฮากันใหญ่เลยนะคะ เรื่องที่ว่าคุณยอนอีเป็นไกด์ระดับ S”

อา

เพิ่งนึกขึ้นได้ว่าเขาตัดสินใจประกาศเรื่องนั้นออกไปแล้ว

‘ถึงกับออกข่าวเซียวหรือ?’

ยอนอีได้แต่ขมวดคิ้วมุ่น เพราะไม่นึกว่าเรื่องราวจะบานปลายไปถึงขนาดนั้น หมายความว่ามิ้นักข่าวสติไม่ดีบางคนเข้ามาทำข่าวในจุดที่ปรากฏเรดดอร์รั้งั้นหรือ แต่ก็ไม่น่าแปลกใจนักหรอก สถานการณ์ซุลมุนวุ่นวายระดับนั้น การควบคุมฝูงชนจะหละหลวมลงไปบ้างก็เป็นเรื่องปกติ

จู่ๆ ความรู้สึกปวดแปล็บก็แล่นจี้ตื้นในหัว ยอนฮี
จึงยกหลังมือขึ้นทาบหน้าผาก

“ผมหมดสติไปนานแค่ไหนครับ?”

น้ำเสียงที่เปล่งออกมาแหบพร่าอย่างกับกระดาศทราย
ชเวซารังเช็กอะไรบางอย่างในชาร์ตคนไข้ที่ถือมาด้วย ก่อนจะ
ยื่นน้ำที่วางไว้บนโต๊ะข้างเตียงให้ยอนฮี

“วันนี้เป็นวันที่ 8 ค่ะ”

“...อะไรนะครับ?”

ยอนฮีติดตัวลูกพรอดด้วยความตกใจ

“อีก...!”

ผลที่ได้คือความเจ็บปวดปานร่างจะถูกฉีกออกเป็นชิ้นๆ
คนป่วยทำหน้าที่เหยเกพร้อมส่งเสียงร้องครวญครางออกมา

“ตอนคุณถูกพามา อาการคุณสาหัสมาก โชคดีที่
คุณยอนฮีเป็นผู้มีพลังพิเศษระดับ S จึงฟื้นฟูร่างกายได้ค่อนข้าง
เร็ว รอยฟกช้ำตามตัวก็ดีขึ้นมากแล้ว แต่คุณหมดสติไปตั้ง

8 วัน ร่างกายไม่ได้ขยับนานก็จะปวดกล้ามเนื้อเป็นพิเศษแบบนี้แหละค่ะ”

เป็นอย่างไรที่เธอพูดจริงๆ ทั้งร่างกายของเขาคล้ายกับกำลังส่งเสียงกรีดร้องด้วยความเจ็บปวดออกมาจากทุกส่วน ยอนอีทำมือกับพุงนุ่มอย่างยากลำบากพลางปรับลมหายใจให้คงที่ คิดว่าอย่างมากที่สุดน่าจะหลับไป 2 วัน แต่พื่นมาอีกทีเวลาก็ล่วงเลยไปถึง 8 วันเสียแล้ว

บ้าชะมัด ระหว่างนั้นไม่มีทางที่จะไม่มีดอร์ปรากฏขึ้นแน่ๆ

ถ้าฉันแหฮาจินจะรับการไถ่ดีดิงจากใครล่ะ?

“เอสเปอร์แหฮาจินล่ะครับ?”

คำถามนี้ไม่ได้ถามแค่สารทุกข์สุกดิบแต่ครอบคลุมไปถึงเขากำลังทำอะไร ตอนนี้อยู่ที่ไหน ด้วยอย่างไม่ต้องสงสัย ชเวซารังเข้าใจคนไข้เป็นอย่างดีจึงยกยืมบางและเอ่ยตอบ

“เฝ้าไข้อยู่ที่นี่จนถึงเมื่อสักครู่หะคะ เขาบอกว่าเป็นผู้คุ้มครองของคุณ ไม่อนุญาตให้ใครเข้ามาในนี้ได้นอกจาก

ทีมแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ ตอนนี้อยู่ด้านนอกโรงพยาบาลมีนักข่าว
เฝ้าอยู่เต็มไปหมดเลย ฉันทราบมาว่าเกิดเหตุไวรัสโคโรนาเปิดออก
พร้อมกัน 2 บานก็เลยต้องรีบออกไประดมพลค่ะ”

ขณะที่อธิบาย ชเวซารังก็รีบถึงเอสเปอร์แทฮาจินขึ้นมา
ด้วย

ฝ่ายนั้นแต่งตั้งตัวเองเป็นผู้คุ้มครองของอียอนอีตามใจ
ชอบ เรียกทีมแพทย์ผู้เชี่ยวชาญทั้งหมดมาให้การรักษาพร้อม
ทั้งสั่งห้ามไม่ให้ใครเข้าออกนอกจากเขาเพียงคนเดียว

ครั้นเมื่อชเวซารังเงยหน้าขึ้นมองชายหนุ่มร่างสูงใหญ่
อย่างกับยักษ์ปักหลั่นและอ้าปากจะคัดค้านเขา...

“คุณเข้าไม่ได้ครับ”

“งั้นก็อธิบายมาสิคะว่าทำไมถึงไม่ได้ ถึงฉันจะไม่ใช่
แพทย์ประจำตัว แต่ก็เป็แพทย์เฉพาะทางที่มีสิทธิ์จะตรวจสอบ
อาการคนไข้คะ”

“เป็นแพทย์เฉพาะทางแล้วผมต้องอนุญาตให้คุณเข้าด้วย
หรือไงครับ”

“ก็คุณเรียกให้แพทย์เฉพาะทางท่านอื่น ๆ ให้เข้าไปรักษา
ได้ แล้วทำไมพอเป็นฉันถึงเข้าไม่ได้ล่ะคะ”

“ผมไม่ให้ครับ”

“...อะไรนะคะ”

“ผมไม่ต้องการให้คุณรักษาเขาครับ เพราะผมไม่ชอบ
คุณ”

จนแล้วจนรอด หมอนั้นก็ไม่ยอมบอกเหตุผลอื่นกับเธอ

ก่อนหน้านี้เธอเข้ามาที่นี่ไม่ได้เพราะแทฮาจินทำตัวอย่าง
กับจงอางหวงไข่ แต่เมื่อได้ยีนว่าคนนากลัว่นั้นออกไปปฏิบัติงาน
ข้างนอก เธอก็รีบคว้าโอกาสไว้ทันที ด้านหน้าห้องผู้ป่วย VVIP
มีเอสเปอร์สองคนยืนค้ำกันอยู่ชเวซารังต้องใช้สารพัดวิธีเพื่อ
แสดงให้พวกเขาเห็นว่าเธอเป็นแพทย์เฉพาะทางจริงๆ

โชคดีที่เอสเปอร์แทฮาจินคงไม่ได้ระบุงับการ์ดว่าห้าม
ไม่ให้แพทย์หญิงชเวซารังเข้าไปด้านใน

คราวก่อนเธอเคยเผชิญหน้ากับเขาโดยที่อีกฝ่ายนั่งอยู่ใน
รถซูเปอร์คาร์สีม่วง

คิดมาตั้งแต่ตอนนั้นแล้วล่ะว่าคนคนนี้ช่างมีนิสัยไม่น่าคบ
เอาเสียเลย...

“อ้อ นั่นหรือครับ ถ้างั้นทราบหรือเปล่าครับว่าใครเป็น
คนรับหน้าที่โกตต์ดึงให้เขา?”

ชเวซารังส่ายหน้าก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด

“ตอนนี้คุณยอนฮีเป็นผู้ป่วย พอดูภาพที่กล้องบันทึกไว้
ถึงได้รู้ว่าคุณโกตต์ดึงเป็นวงกว้างอยู่นานมาก ถ้าเป็นคนอื่น
ภาชนะอาจจะแตกไปแล้วด้วยซ้ำ เพราะฉะนั้นตอนนี้คุณควร
พักผ่อนจนกว่าร่างกายจะฟื้นตัวโดยสมบูรณ์อย่าเพิ่งสนใจเรื่อง
อื่นจะดีกว่านะคะ”

เธอพูดถูก

เท่าที่สัมผัสได้ ภาชนะของเขาปกติดี พลังก็เต็มเต็ม
ขึ้นมาระดับในหนึ่งแล้วจึงน่าจะไม่น่าจะเป็นอุปสรรคอะไรในการ
ใช้ชีวิตประจำวันมากนัก ปริมาณเท่านี้น่าจะเพียงพอต่อการ
โกตต์ดึงเสียด้วยซ้ำ

‘แต่แทฮาจิน...’

เห็นได้ชัดว่าเขาคงรับการโกตต์ดึงจากคนอื่นไปแล้ว ยอนอีเองก็ไม่คิดจะฝืนร่างกายที่ยังไม่หายดีสักเท่าไรหรือหก ขณะที่กำลังครุ่นคิดอยู่พักหนึ่ง ชเวซารังที่ยืนอยู่ข้างๆ ก็ถอนหายใจออกมาเสียงดังคล้ายกับจงใจให้เขาได้ยิน

เธอทำสะอევพลางทำสีหน้าทุกข์ระทมใส่เขา

“เรตดอร์มันเป็นงานใหญ่ก็จริง ฉันได้ยินมาจนหูเปื่อย เชียวละคะว่าวันนั้นคุณยอนอีลำบากขนาดไหน... ทำใจไว้แล้ว ด้วยว่าเดตของเราคงล่ม ฉันก็พอเข้าใจอยู่”

อา

เขาลืมไปซะสนิท

อันที่จริงแล้ว วันนั้นเหตุการณ์มันวุ่นวายมากเสียจนหัวหมุนไปหมด แกรมยังโดนไอ้เวรจองอุซอลกระทืบจนปางตาย หลังจากนั้นเขาก็สลบไป ลืมตาตื่นขึ้นมาอีกทีเวลาก็ผ่านมาจนนี้แล้ว สิ่งแรกที่เขาควรทำทันทีที่เจอเธอคือการขอโทษที่ผิดสัญญา แต่ขนาดอยู่ต่อหน้าแบบนี้แล้ว ยอนอียังจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าตัวเองทำนัดเดตล่ม

สายตาของชเวซารังฉายแววผิดหวัง หญิงสาวม้มปาก
แน่นโดยไร้คำพูดใดๆ อยู่แบบนั้น

ยอนอีไม่ได้พบกับสถานการณ์กลิ่นไม่เข้าคายไม่ออก
เช่นนี้มานานมากแล้ว

“เรื่องนั้น คือว่า...”

“ถึงอย่างนั้นฉันก็ยังแอบหวังว่าถ้าคุณตื่นขึ้นมาแล้วเห็น
ฉัน คุณจะอธิบายให้ฟังและขอให้ฉันเข้าใจซะอีก ฉันอดทนรอ
มาตลอด แต่คุณยอนอี... ลืมไปแล้วใช่ไหมคะ ว่านัดกันกับฉัน”

“คุณชเวซารัง... ผม...”

“อา นี่ฉันพูดแบบนี้กับคนไข้ที่เพิ่งฟื้นได้ยังไงเนี่ย ฉัน
ไม่ควรไล่ต้อนคุณแบบนี้เลย... ขอโทษนะคะ”

ชเวซารังก้มหัวลงพลาฟิมฟ้าขอโทษ ยอนอีกลิ่นน้ำลาย
ลงคออันเหม็นปากก่อนจะดื่มน้ำที่เธอยื่นให้หนึ่งอีกอย่างกระวน-
กระวาย เขาลืมเลือนการมีอยู่ของเธอไปโดยสมบูรณ์ โดยไม่มี
ข้อโต้แย้ง เวลาที่เขาปล่อยให้เธอรอกก็ไม่ใช้สั้นๆ เลยด้วย

“วันนี้”

โบราณว่าไว้ว่าตีเหล็กต้องตีตอนร้อน ใไหนๆ อีกฝ่าย ก็พูดเรื่องนี้ขึ้นมาแล้ว ยอนอิจจึงคิดอยากจะเคลียร์เรื่องคาราคา ซังนี้ให้จบไปเสียที ชเวซารังเป็นผู้มีพระคุณที่ช่วยเหลืออียบินไว้ ผัดวันไปเรื่อย ๆ แบบนี้คงเป็นการเสียมารยาทต่อเธอ

“เย็นวันนี้ดีไหมครับ?”

ดวงตากกลมโตของชเวซารังเบิกกว้าง เธอไม่อาจ เรียบเรียงคำพูดเป็นประโยคได้จึงตอบเขาแค่ “คะ?”

“ภาชนะของผมปลอดภัยดี ระหว่างที่นอนอยู่น้ำก็ เต็มเต็มขึ้นมาพอสมควรแล้ว เหลือแค่อาการปวดกล้ามเนื้อ เท่านั้นเองครับ ถ้าได้ขยับเนื้อขยับตัวสักหน่อย ตอนเย็น ก็น่าจะดีขึ้นครับ”

อันที่จริงสภาพเขายังกำกั่งว่าจะเดินด้วยร่างกายแบบนี้ ได้ไหมด้วยซ้ำ

‘เฮาน่า เดียวก็ได้เองนั่นแหละ’

ยอนอียอยากเจอกับชเวซารังให้จบในวันนี้ เขารู้ว่ามัน ดูแย่มากที่ชวนเธอไปเด็ดแบบส่ง ๆ แต่บอกตามตรงว่าเขา

ไม่รู้สึกตื่นเต้นที่จะได้ไปเจอกับคุณหมอสาวสวยคนนี้เลยสักนิด
รู้สึกเหมือนไปเพื่อตอบแทนบุญคุณที่ติดค้างไว้เสียมากกว่า

เพราะอย่างนั้นยอนอิจิจึงรู้สึกผิดกับชเวซารังยิ่งกว่าเดิม

“แบบนี้ ก็...”

ชเวซารังดูดีอกดีใจราวกับความเสียใจเมื่อครูได้อันตรายจน
หายไปหมดแล้ว แต่อีกมุมหนึ่งเธอก็แอบกังวล

ด้วยความที่เป็นหมอ ดูท่าเธอคงคิดหนักอยู่ไม่น้อยกับ
การพาตัวคนไข้ที่เพิ่งได้สติออกไปทะเลนข้างนอก ยอนอิจิล่วงรู้
ความคิดของเธอจึงพยายามยกมุกปากขึ้นวาดรอยยิ้ม

“การไปเจอไม่ใช่กิจกรรมที่ใช้ต้องใช้แรงเยอะอะไรนี่ครับ
เดี๋ยวค่อยกลับมาพักผ่อนก็ได้ คุณไม่ต้องกังวลหรอกครับ เรา
ไปกันเย็นนี้เลยเถอะ”

ไม่รู้ว่าเจ้าหล่อนคิดอะไรอยู่ ชเวซารังถึงได้หน้าแดงก่ำ
ขึ้นมา ทันทีที่ฟังจบเธอก็ยกมือขึ้นพัดใบหน้าเพื่อคลายความ
ร้อนที่ข้างแก้มพลางเอ่ยตอบด้วยเสียงตะกุกตะกัก

“อ่า เข้าใจแล้วค่ะ ไม่ใช่กิจกรรมที่... ใช้แรงเยอะ น่าจะ
ไม่เป็นไรจริง ๆ นั่นแหละค่ะ ถ้างั้นตอนเย็นไว้เจอกันนะคะ!”

คุณหมอสาวแยมยิ้มกว้างก่อนจะวิ่งพรวดไปที่ประตูและ
ออกจากห้องไป ยอนอีมองไล่หลังอีกฝ่ายครู่หนึ่งพลาจครุ่นคิด
ถึงเพื่อนสาวคนสนิท

อียบินจะสบายดีหรือเปล่านะ

การฟื้นฟูของเธอล่าช้าเพราะพลังที่เขากำเอาไว้โดย
ไม่รู้ตัวจึงต้องเว้นระยะห่างกันสักพัก แต่ตอนนี้พลังของเขา
กำลังอยู่ในช่วงฟื้นฟูตัวเอง เพราะฉะนั้นจึงน่าจะไม่สามารถ
เตือนร้อนให้อียบินเท่าไรหรอกมั้ง

‘แค่แวะไปเจอหน้าหน่อยแล้วกัน’

ยังไงเขาก็ควรจะทำตัวให้กระฉับกระเฉงเพื่อไปเด็ดกับ
ชเวซารังอยู่แล้ว เหลือเวลาอีกไม่เท่าไรก็จะถึงเวลานัดแล้ว
ด้วย

คิดได้ดังนั้น ยอนอิจึงยันตัวลุกขึ้นจากเตียง

“อึก!”

เสียงประหลาดดังออกมาจากร่างกายในทุกๆ อย่างก้าว
ยัดเสี้ยนยัดสายสักหน่อย เดดเย็นนี้จะได้ราบรื่น

ยอนอีมองเห็นเสื้อเชิ้ตกับกางเกงที่ถูกพับไว้อย่าง
สวยงามบนโต๊ะข้างเตียง เกิดมาเพิ่งจะเคยเห็นเสื้อผ้าแบบนี้
เป็นครั้งแรก เขาเดาว่าบางที่แทฮาจินคงจะเป็นคนเอามาวางไว้
สไตล์ของชุดดูสุภาพและสะอาดสะอ้านคล้ายคลึงกับรสนิยม
ของแทฮาจินเป๊ะๆ

หลังจากร้องโอดโอยไป เปลี่ยนเสื้อผ้าไปจนเสร็จ ยอนอี
ก็พบว่ามันพอดีกับร่างกายของเขาอย่างน่าประหลาดใจ

เหมือนเสื้อสูททรงหางยาวที่อีกฝ่ายจัดหาให้เมื่อ
คราวก่อนไม่มีผิด

“อูย...”

เมื่อออกมาจากห้องผู้ป่วย พวกการ์ดเอสเปอร์ก็เดิน
ตามหลังมาติดๆ ยังดีหน่อยที่พวกเขาไม่ได้คิดจะขัดขวางอะไร

แทฮาจินคงสั่งให้ตามคุ้มกันเขา ถึงบอกว่าไม่ต้องตาม
ก็คงไม่มีใครฟัง ยอนอีจึงตัดสินใจปล่อยเลยตามเลย

ห้องผู้ป่วย VVIP กับ VIP ห่างกันแค่ชั้นเดียว คนเพิ่งฟื้น
คิดพะงันตัวจึงตัดสินใจขึ้นบันได แต่ไม่นานก็ต้องเสียใจที่หลัง
ร่างสูงโปร่งยี่ดราวบันไดไว้นั่น กว่าจะมาถึงห้องผู้ป่วยของ
อียิบินก็มีสภาพแทบคลาน

ครี๊ด

“อียิบิน...?”

“ยอนฮี!”

“โธ้ย ตกใจหมด คุณเอสเปอร์ตีคอลลก็อยู่ด้วยเหรอครับ”

อียิบินมองมาที่เขาด้วยสีหน้าสดใส พอเปิดประตูเข้ามา
เห็นเธอกำลังจับมือกับผู้ชายตัวใหญ่คนหนึ่งอยู่ในห้องผู้ป่วย
เขาจึงเกือบเข้าใจผิดไปแล้วว่าคราวนี้พาขยะตัวไหนมาอีก
โผล่ออกไปที่ที่เป็นดีคอลล เขาคงมาเยี่ยมไข้ตามคำขอของยอนฮี
เมื่อก่อนหน้านั้นนั่นแหละ

เอสเปอร์หนุ่มผงกหัวทักทายเบาๆ

ยอนฮีทักทายอีกฝ่ายกลับแล้วสาวเท้าเข้ามาด้านใน
ครั้นเมื่อเห็นท่าทางกะโผลกกะเผลกของเพื่อนสนิท สีหน้า
ของยิบบินก็หมองลงทันที

“ยอนฮี ทำไมอาการดูไม่ดีเลยล่ะ...? เจ็บมากเลยเหรอ?
คุณหมอมว่าไงบ้าง?”

“ปวดกล้ามเนื้อนะ ยึดเส้นยึดสายหน่อยเดี๋ยวคงจะดีขึ้น”

คนตอบยกมือขึ้นมาเท้าเตี๋ยงด้วยท่าที่อ่อนเปลี้ยเพลียแรง
ดีคอลที่มองทั้งคู่อยู่เงียบ ๆ วางมือลงบนไหล่ของยอนฮีแผ่วเบา
เมื่อหันไปมองตามเพราะสัมผัสอันไม่คุ้นเคย อีกฝ่ายก็ถ่างพลัง
เข้ามาแบบไม่พูดไม่จา หลังจากแสงสีน้ำเงินที่ห่อหุ้มร่างกาย
จางลงไป อาการปวดกล้ามเนื้อก็หายเป็นปลิดทิ้ง

ยอนฮีเบิกตากว้าง

“อาการปวดกล้ามเนื้อรักษาไม่ยากครับ”

ดีคอลกล่าวเสริม ใบหน้ายังคงไร้อารมณ์เช่นเดิม

บุคลิกภายนอกของเอสเปอร์หนุ่มคนนี้ดูเป็นคนที่
เรียบง่ายมาก ยอนฮีไม่นึกว่าเขาจะอยู่ที่นี้ แถมยังใจดีช่วย
รักษาเขาให้อีก เป็นอะไรที่ผิดคาดอยู่มากทีเดียว

‘แถมยังช่วยทำตามคำขอร้องที่ว่าให้ช่วยรักษาอียบิน
อีกต่างหาก’

ยอนฮีรู้สึกประทับใจจนเผลอบวกคะแนนภาพลักษณ์
ของชายหนุ่มที่ชื่อว่าดีคอลไปในทิศทางที่ดีขึ้นประมาณ
2 เปอร์เซ็นต์

“ขอบคุณครับ เป็นพลังที่น่าอิจฉาจริงๆ เลยนะครับเนี่ย”

พลังดูดกลืนของยอนฮีก็พอใช้ได้เป็นบางกรณี เสียแต่ว่า
ของชิ้นใหญ่ๆ ต้องเอาออกมาคืน พลังนี้จึงมีขีดจำกัดในการ
ใช้งานอย่างชัดเจน และหากดูดกลืนสิ่งต้องห้ามลงไป เขาก็จะ
ต้องเสียเวลานานนานมากขึ้นไปอีก

เพราะอย่างนั้น แม้ต้องใช้พลังเยอะแต่เขารู้สึกว่าพลัง
ในการฟื้นฟูที่ทำให้อะไรบางอย่าง [กลับสู่สภาพเดิม] นั้นเป็น
อะไรที่ดีมากๆ

ไกดท์หนุ่มค่อมตัวลงขอบคุณหลังจากเอ่ยคำชมจากใจ

ดีคอลตอบกลับมว่า “ครับ ก็พอใช้ได้แหละครับ” จากนั้นจึงคว้ามีอียิบินมากุมไว้เพื่อดำเนินการฟื้นฟู แต่จู่ๆ อีกฝ่ายกลับเงยหน้าขึ้นมามองยอนฮี

“พลังที่เติมเต็มในร่างกายคุณคิมอียิบินนะครับ”

“ครับ”

“คุณช่วยดึงกลับคืนไปได้ไหมครับ?”

ดึงกลับไปงั้นหรือ?

ไม่ทันได้ฉุกคิดถึงเรื่องนี้มาก่อนเลย เดิมทีเขาไม่ได้ตั้งใจจะถ่ายทอดพลังไปให้อียิบินอยู่แล้ว เพียงแต่พลังของพวกเขา มันซิงก์กันเองแบบอัตโนมัติต่างหาก อีกอย่างคืออียิบินเป็นไกดท์จะไกดท์ดึงให้เธอแบบที่ทำกับเอสเปอร์ก็ทำไม่ได้

ถึงจะอ่านภาษาชะได้ก็เถอะ

‘...ภาษาชะงั้นหรือ’

มาลองนี่ดูแล้ว เขาไม่มีความทรงจำว่าตัวเองเคยอ่านภาษาชะของอียิปินเลย ยอนอีสามารถอ่านภาษาชะของไกด์ได้ ถ้าลองมองลอดเข้าไปแล้วประเมินดูว่าเป็นไปได้หรือไม่ก็น่าจะมีอะไรเสียหาย

ฝ่ามือขาวยกขึ้นแตะศีรษะของผู้หญิงเพียงหนึ่งเดียวในห้องทันที

เธอผิงตามสัญชาตญาณ ซึ่งก็ไม่แปลกนักเพราะอียิปินมักจะถูกเขาดูถูกกลั่นแกล้งและบังคับให้หมดสติไปอยู่บ่อยๆ

ถึงจะทำลงไปเพื่อปกป้องเธอ แต่ฝั่งคนโดนกระทำอย่างอียิปินคงรู้สึกขยาดจนถึงขั้นระแวง

“ไม่ได้จะทำแบบนั้น จะขอดูภาษาชะหน่อยนะ”

“เอางี้เลยเหรอ? ฮิ... ที่ฉันขอให้นายดูให้หน่อย ไม่ยกทำ”

“ภาษาชะก็เป็นเหมือนจุดอ่อน อย่างที่ชั่วขอให้คนอื่นอ่านภาษาชะของเธอเด็ดขาดเลยนะ คิมอียิปิน”

เมื่อดวงตาหลับสนิทภาพของภาษาชะก็ปรากฏให้เห็นทันที มันน่ารักมากเสียจนยอนอีเกือบหลุดขำออกมา แต่เขา

จะทำตัวไร้มารยาทแบบนั้นไม่ได้ ยิ่งสนิทกันยิ่งต้องเกรงใจกันให้มาก

ยอนอีก็ตรึมฝีปากพยายามทำหน้าที่เต็มที

ภานนะของอียบินมีขนาดเล็กแต่มีน้ำใสสะอาดบรรจุอยู่เต็มเปี่ยม ภานนะที่เขาเคยเห็นมาทั้งหมดในชีวิตนี้ไม่เคยเห็นใครมีน้ำที่ใสบริสุทธิ์เท่าอียบินเลย อีกทั้งตัวภานนะยังแข็งไม่ใช่เล่นๆ ด้วย

‘ถ้าขนาดใหญ่กว่านี้อีกแค่นิดเดี๋ยวก็น่าจะเป็นระดับ B+ ไปแล้ว’

ครั้นเมื่อเพ่งมองให้ชัดขึ้นอีกนิด ยอนอีที่ฝ้าดูอยู่ไกลๆ กลับต้องตกใจ พลังสีเขาราวกับม่านหมอกหนาที่บโอบล้อมปกคลุมภานนะใบเล็กของอียบินอย่างหนาแน่น

‘นั่นคือพลัง... ของฉันเหรอ?’

มวลพลังเหล่านี้มีกลิ่นอายอันคุ้นเคย ยอนอีเพิ่งรู้ตัวเป็นครั้งแรกว่าพลังของตัวเองเป็นสีขาว

‘มีพลังสีขาวด้วยเหรอเนี่ย?’

ส่วนใหญ่แล้วสีของพลังจะแตกต่างกันออกไปแล้วแต่บุคคล เช่นเดียวกับที่พลังของแทฮาจินเป็นสีแดงเข้ม พลังของยอนอ็เป็นสีขาวบริสุทธิ์ไร้สีอื่นเจือปน

พลังสีขาวห้อมล้อมภาชนะของอียิบินอย่างไร้ช่องว่าง จนดูเหมือนกับเป็นองค์กรที่คอยปกป้องดูแลภาชนะใบนั้นจากภัยอันตรายทั้งปวง

“...”

ยอนอ็รู้สึกกระอักกระอ่วนยิ่งไงชอบกล พอลืมตาขึ้นก็พบว่าอียิบินกับดีคอลก็กำลังจับจ้องมาที่ตนเป็นตาเดียว ควรอธิบายสิ่งที่เห็นอย่างไรดีล่ะ? จะให้อธิบายว่าทั้งหมดเป็นเพราะพลังของเขาปกป้องอียิบินดีจนเกินเรื่องนั้นหรือ?

“...อะแฮ่ม มีพลังของผมเยอะมากอย่างที่คุณว่าจริง ๆ ครับ แต่ผมไม่แน่ใจว่าจะดึงคืนกลับมาได้หรือเปล่า”

“ลองดูสิครับ พลังของผมถูกพลังของคุณไกัดดีดออก ถ้าเป็นเจ้าของอาจจะจัดการกับมันสำเร็จก็ได้นะครับ”

ดีคอลเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

ลองครุ่นคิดดู ตัวเขาเองก็มีคุณสมบัติของเอสเปอร์ อยู่ในตัว บางทีการไถ่ดีดิงสวนทางอาจจะช่วยแก้ปัญหานี้ได้

ร่างสูงโปร่งขยับเข้าไปใกล้เพื่อนสนิทพลางกระซิบกระซาบ อีบบินคงรู้สึกจี้จี้จี้หัวเราะออกมา

“ฉันจะลองไถ่ดีดิงสวนทางด้วยพลังของเอสเปอร์ดู พยายามอย่าตอบสนองเท่าที่ทำได้นะ”

อีบบินเงยหน้ามองเขาด้วยแววตาตกใจเล็กน้อย สมควรที่จะเป็นแบบนี้ เพราะมีน้อยครั้งแบบนับนิ้วได้ที่เขาจะยอมใช้พลังของเอสเปอร์

ยอนอ็ววางมือลงบนหัวของเธออีกครั้งก่อนจะเริ่มดึงพลัง อันไสบริสุทธิ์ของอีบบินออกจากภาชนะอย่างสุดแรง

เปรี้ยง!

“โอ๊ะ...”

หน้าตกใจจริง ๆ

เมื่อพยายามจะชิงพลังของอียิบินมาด้วยพลังของเอสเปอร์ พลังสีขาวของตัวเองที่ปกป้องบริเวณโดยรอบภาชนะก็ติด เขากระเด็นออกเหมือนโดนเตะ แม้แต่จะเข้าไปใกล้ยังไม่ได้เลย

ความรู้สึกที่ถูกพลังของตัวเองถีบกระเด็นข้างเป็นอะไร ที่อธิบายยาก

แต่รู้ๆ คือไม่สบอารมณ์เอาซะเลย

‘หลักการเข้าใจได้ง่ายมาก พลังที่เติมเต็มภาชนะของ อียิบินคือพลังไคต์ระดับ S เมื่อก่อนเข้าไปด้วยพลังของเอสเปอร์ ระดับ A จะประหลอดยังไงก็แพ้อยู่แล้ว’

ยอนอึ่เหลือบมองดีคอลด้วยแววตากวนประสาทเล็กๆ

“คุณก็เห็นแล้วสินะครับ?”

ในเมื่อพลังฟื้นฟูของตนใช้ไม่ได้ผล มีหรือคนอย่างดีคอล จะไม่เข้าไปดูภาชนะของอียิบินเพื่อหาต้นตอของปัญหา ต่อให้ เขาคิดจะดูภาชนะของเธอ อียิบินผู้เป็นแค่ระดับ B- ย่อมไม่รู้ตัว อยู่ดี

ระดับความประทับใจในตัวดีคอลของยอนอีลดลง
1 เฮอร์เชินต์

เอสเปอร์หนุ่มยกไหล่อย่างไม่ยี่หระ

“คุณว่าน่ารักไหมล่ะครับ? บอกผมมาตรงๆ”

ยอนอีลอบกระซิบกับอีกฝ่ายเหมือนพ่อแม่ที่บ้าเห่อ
ลูกหลาน เขาไม่ได้พูดไอ้อวดไปเรื่อยแต่ภาชนะของอียิบินน่ารัก
กระจุกกระจิมจริง ๆ

ฟังคำถามจบ ดีคอลก็เอ่ยขึ้นหน้าหนึ่ง ๆ ราวกับพูดเรื่อง
ดินฟ้าอากาศ

“เล็กออกนะครับ”

“ไม่น่าจะเล็กเฉยๆ นะครับ”

“เล็กมากเลยละครับ”

“...ลองคิดดูอีกครั้งสิครับ ไม่ได้รู้สึกว่าคุณน่ารักจนต้อง
แผลงยิ้มออกมาอะไรแบบนี้บ้างเลยหรือครับ?”

“ก็แค่เล็กเฉยๆ นะครับ”

ระดับความประทับใจในตัวดีคอลลดลงอีก 1 เปอร์เซ็นต์

ไม่อยากจะเชื่อเลย ภาชนะของอียิปินน่ารักเหมือนมีภาพของพวกม้าโพเนียหรือตุ๊กตาหมีน้อยวาดอยู่บนผิวภาชนะด้วยซ้ำไป

แน่นอนว่าคนถูกพูดถึงยังไม่รู้ว่าหนุ่ม ๆ อีกสองคนในห้องกำลังกระซิบกระซาบเรื่องอะไร

“เอาเถอะ ผมคิดว่าวิธีที่คุณบอกไม่น่าจะได้ผล พลัสนั้นเป็นของผมก็จริง แต่ผมควบคุมมันไม่ได้เลย รบกวนคุณช่วยดูแลเพื่อนผมต่อไปอีกสักพักได้ไหมครับ ถ้าต้องการค่าตอบแทนก็มาเบิกได้ อ้อ แต่ไม่ใช่กับผมนะ ไปเบิกกับคุณแทฮาจินเลยครับ”

จู่ ๆ ใบหน้าของดีคอลก็เผยความรู้สึกออกมาให้เห็นเป็นครั้งแรกคิ้วของเจ้าตัวย่นเข้าหากันเล็กน้อย

ดูเหมือนว่าเขาจะมีปฏิกิริยาตอบสนองกับคำว่า [แทฮาจิน]

“แทฮาจิน”

คราวนี้คิวกระตุกเล็กน้อย การเคลื่อนไหวนั้นแทบมองไม่เห็นเลยถ้าไม่ได้จับตามองอยู่

“แทฮาจิน”

“แต่อย่าเรียกโหดมากนะครับ”

ยอนอีแสรังทำหน้าที่เครื่องขรีมขณะพูดหยอกล้อ ปฏิบัติการของอีกคนตกลงดีเลยลองแห่เล่นดูนิดหน่อย... สนุกพอๆ กับตอนแก๊งอียบิลเลย

“ทำไมให้ไปขอเบิกกับเขาล่ะครับ?”

“ก็เขารวยนี่ครับ”

“ผมหมายถึงว่าทำไมเอสเปอร์แทฮาจินถึงเป็นคนจ่ายให้ต่างหากครับ”

“ตอนนี้ผมเป็นไกด์ระดับ S อย่างเป็นทางการแล้ว ค่าแรงก็น่าจะเพิ่มขึ้นอยู่พอตัว คุณเอสเปอร์ให้ผมไปอยู่ในสังกัดผมเชื่อว่ายังไงเขาก็จ่ายให้คุณอย่างงามแน่นอนครับ”

ยอนอียิ้มมีเลศนัย

ดีคอลมองรอยยิ้มของอีกฝ่ายพลางครุ่นคิด ยังไงการ
ที่เขาตัดสินใจรักษาคิมอียบินเป็นเพราะแทฮาจินสั่งอยู่แล้ว
ฝ่ายนั้นต้องการให้อียอนอึเล็กสนใจคิมอียบิน เพราะฉะนั้นเขา
จึงไม่คิดจะไปเรียกร้องเงินจากแทฮาจินแต่อย่างใด

“ได้ครับ”

ดีคอล ตอบรับไปก่อนเพื่อจะได้ไม่ต้องสาธยายอะไร
ให้ยืดยาว อียอนอึจึงบอกต่อว่าตนมีนัดจึงต้องขอตัวกลับก่อน
อีกทั้งยังบอกว่าจะไม่มาหาอียบินสักระยะเพื่อให้ร่างกายของ
เพื่อนสนิทฟื้นตัวได้ดีขึ้น

“อ้อ! ส่งข้อความมาด้วยนะ! ดูแลร่างกายดี ๆ ละ”

หญิงสาวพยายามปกปิดสีหน้าหงอยๆ พลางโบกมือให้
เพื่อน หลังจากที่ขออนอึออกไปแล้ว ดีคอลก็รับสายที่โทรเข้ามา
เป็นสายจากแทฮาจินนั่นเอง เขาหรีเสียงโทรศัพท์ทำให้เบาที่สุด
เพื่อไม่ให้อียบินได้ยินบทสนทนาต่างๆ

“ครับ”

[อึฮงจุนนะ ช่วงนี้เขาไปที่วังหลวงบ่อยแค่ไหน?]

“ตามการรายงานคือเฉลี่ยหนึ่งครั้งต่อสัปดาห์ครับ”

[น้อยลงมาก ที่อื่นนอกจากนี้ล่ะ?]

“เห็นว่าผู้ช่วยของเขาเป็นผู้มีพลังเทเลพอร์ตจึงสะกดรอย
ยากครับ”

[อึ้งจนก็เป็นเอสเปอร์ระดับ A+ นี้ เขาได้เปิดเผยที่ไหน
หรือเปล่าว่ามีพลังพิเศษอะไร?]

“ได้ยืนยันข่าวลือว่าเป็น [การผสาน] ครับ

[จับตาดูต่อไป ถ้ามีสถาบันวิจัยที่ซ่อนไว้มากกว่านี้อีก
ก็ลงบันทึกไว้]

“กำลังดำเนินการครับ”

[สภาพร่างกายคิมอียบินล่ะ]

“ยังเหมือนเดิมครับ”

[อยู่ด้วยกันสินะ]

“ครับ”

ตุ๊ด

ดีคอลลดโทรศัพท์ที่ถูกตัดสายลงจากหูแล้วยัดใส่กระเป๋าอย่างเคยชิน พอหันไปก็เห็นอียิบินกำลังทำหน้าสงสัยใคร่รู้เต็มทีเมื่อถูกจับได้เธอก็ทำตาโตแล้วแสร้งทำเป็นไม่สนใจด้วยการหันขวับไปมองทางอื่น

ทำไมถึงเป็นคนที่ไม่แสดงความรู้สึกออกมาทางสีหน้าได้แบบหมดเปลือกขนาดนี้กันนะ?

อ่านออกง่ายเกินไปจนสับสนเลย

มองเธอที่ไร ดีคอลรู้สึกอย่างกับว่าตัวเองมีพลังพิเศษในการอ่านใจคนอย่างไรอย่างนั้น

“เพื่อนนะครับ”

“...อ้อ ค่ะ เพื่อนนี่เอง”

กว่าจะทำให้พลังของอียิบินอีสลายนหายไปก็คงจะใช้เวลาพักใหญ่ ขนาดเขาแวะมาหาอีกฝ่ายสองสามวันครั้งแต่การฟื้นฟูยังเป็นไปอย่างเชื่องช้าตามเคย

เมื่อตีคอลลุกขึ้นจากที่นั่ง อียบिनก็ส่งเสียงร้องอีกฝ่ายไว้
“ฮ๊ะ เตียวก่อนค่ะ!”

“คุณจะไปช่วยฟื้นฟูสภาพศูนย์ไซ่ไหมคะ?”

“ใช่ครับ”

“เมื่อเข้าก็ทำงานแล้วมาหาฉันไซ่ไหมคะ?”

“ครับ”

“ถ้างั้นฉัน... ไกด์ดึงให้ดีไหมคะ? เมื่อกี้ฉันเห็นนาฬิกา
คุณพอดี ระดับมลพิษอยู่ที่ 59 เปอร์เซนต์แล้วนะคะ”

ความเจ็บโรยตัวลงมาระหว่างคนทั้งสอง

ตีคอลกะพริบตาอย่างเชื่องช้า ปฏิกริยาตอบสนอง
อันเงียบงันทำให้อียบินละล้าละลักอธิบายยิ่งกว่าเดิม

“ฉันไม่ได้มีจุดประสงค์อะไรเป็นพิเศษเลยคะ! แค่อยาก
ขอบคุณเฉยๆ... เมื่อกี้คุณรักษาให้ยอนอีดด้วยนี่คะ”

เธอดูประหม่าอยู่ไม่น้อย ดีคอลยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู
แวบหนึ่งแล้วหย่อนตัวนั่งบนเก้าอี้อีกครั้งโดยมีคำถามหนึ่ง
ค้างคาอยู่ในใจ

‘ภาชนะเล็กนิดเดียว แต่จะไถ่ดีดิงให้เนียนะ?’

ว่ากันตามตรง ต่อให้บอกวาระดับของคิมอียบินไม่ใช่ B-
แต่เป็น C+ เขาก็คงจะเชื่อสนิทใจ น้ำของอีกฝ่ายใสบริสุทธิ์
อย่างหาได้ยากก็จริงแต่ภาชนะของเธอนั้นเล็กเกินไปมาก

อีกทั้งตัวเขาเองก็เป็นเอสเปอร์ระดับ A+ ต่อให้ใช้เวลา 1
ชั่วโมงก็น่าจะลดลงไม่ถึง 10 เปอร์เซ็นต์ด้วยซ้ำ

อียบินคงรู้สึกขอบคุณที่เขาถลันลงมาหนึ่งจึงส่งยิ้มบาง ๆ
มาให้

พริบตานั้น หญิงสาวก้มเข้าที่มือของตัวเองกระทั่ง
เกิดบาดแผลเล็กๆ เลือดสีแดงเริ่มก่อตัวเป็นหยดและไหลริน
ออกมา อียบินปล่อยให้ของเหลวสีแดงหยดลงบนฝ่ามือของดีคอล

“...!”

เอสเปอร์หนุ่มขมวดคิ้วจนหน้าผากขุ่น

“ทำอะไรครับ”

“ฉันรู้ดีว่าคุณเอสเปอร์อยู่ระดับ A+ แค่อัฒม์ผู้สร้างกาย
เฉยๆคงไถ่ดีดิงได้ไม่มีประสิทธิภาพนัก แต่พอใช้เลือดช่วย
ก็จะเพิ่มประสิทธิภาพได้มากขึ้นอีกเยอะเลยนะคะ”

เธออธิบายด้วยสีหน้าจริงจัง

ยอมทำให้ตัวเองเลือดออกเพื่อไถ่ดีดิงแค่ไม่กี่เปอร์เซ็นต์
แถมยังทำให้กับคนที่ไม่ได้มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องใดๆ กันเลย
เนี่ยนะ?

ดีคอลไตร่ตรองอย่างสุขุม ไม่ว่าคนอื่นจะทำตัวยังไง เขา
ก็สามารถมองข้ามมันไปได้ แต่การที่ผู้หญิงคนนี้ทำพฤติกรรม
แบบนี้เป็นเรื่องยากมากที่เขาจะยอมรับและปล่อยผ่านไปเฉยๆ

“คุณคิมอียบีน”

“โอ๊ะ? ดูสิคะ! ระดับมลพิษของคุณเอสเปอร์ลงมาเป็น
57 เปอร์เซนต์แล้วคะ!”

รอยยิ้มกว้างปรากฏขึ้นบนใบหน้าด้วยความดีใจ ดีคอล
ขมวดคิ้วพร้อมกับเอาทิวชู่ที่อยู่ข้างๆ ออกมาจับบริเวณบาดแผล
จากนั้นจึงกดไว้แน่นเพื่อห้ามเลือด

“คุณคิมอียบิน”

เมื่อเรียกชื่อเธอด้วยเสียงที่กดต่ำลงอีกระดับ อียบิน
ก็ตอบกลับแววตาตื่นเล็กน้อย

“...คะ?”

“ใครสอนคุณให้โกด์ดิงแบบนี้ครับ?”

บรรยากาศกลับมาเงียบอีกครั้ง

อียบินไม่สามารถตอบได้ว่าเธอเรียนรู้วิธีพวกนี้จาก
จูแดยองซึ่งเป็นคนรักเก่า ไ้ฮ์สารเลวนั้นบอกเธอว่า ถ้าพลัง
มันอ่อนขนาดนี้ อย่างน้อยก็ควรทำให้เลือดไหลเพื่อโกด์ดิงชะ
มันเอาแต่กรอกหูเธอว่าไม่มีวิธีไหนดีไปกว่านี้อีกแล้ว

สีหน้าของดีคอลที่ไร้อารมณ์อยู่ตลอดเวลา บัดนี้กลับ
ฉายแววไม่สบอารมณ์น้อยๆ อียบินก้มหน้าคางชิดอกอย่าง
ประหม่า แต่ทันใดนั้น ดีคอลก็เซยคางเธอให้เงยหน้าขึ้น

“ผมไม่ได้ตำหนิคุณหรอกนะครับ”

“...ถ้าคุณรู้สึกไม่ดีก็ขอโทษด้วยค่ะ ฉันแค่... อยากทำตัวให้เป็นประโยชน์บ้าง”

“คนรักเก่าเหรอครับ”

เธอไม่ตอบ

ดีคอลรู้สึกไม่สบายใจเท่าไรๆ เลือดที่เธอหลังออกมา มีกลิ่นอายของความบริสุทธิ์สดใส แต่ดูจากท่าทางที่เธอกัดมือนิ้วตัวเองโดยไร้ซึ่งความลังเลเหมือนเข้าใจว่ามันเป็นวิธีปกติทั่วไป แสดงว่าคนสอนอาจจะเป็นคนรักเก่าของเธอก็ได้

เป็นที่รู้กันในวงการว่าการหลังเลือดเพื่อไถ่ล้างเป็นวิธีการสุดท้ายที่เราจะทำกันเฉพาะตอนที่หมดสิ้นหนทางแล้วจริงๆ มีเอสเปอร์ที่ไหนจะอยากรับการรักษาในขณะที่ไถ่ล้างต้องเจ็บปวดทรมานเพราะตัวเองกันล่ะ

‘รอยฟกช้ำนี้ก็เป็นมือของมันด้วยสินะ’

คิดแล้วก็รู้สึกเห็นใจอีกฝ่ายที่ต้องผ่านเรื่องเลวร้ายทั้งหมดมา แต่อีกใจหนึ่งก็ไม่ได้รู้สึกอะไรเป็นพิเศษ เพราะสมัย

ที่เขายังเป็นหนูทดลองที่ถูกขังอยู่ในสถาบันวิจัย เขาเองก็มักจะรู้สึกถึงความสิ้นหวังอัน [ไม่สามารถต่อต้านได้] อยู่บ่อยครั้งเช่นกัน

บางที่เขาอาจจะแค่ประหลาดใจที่เธอเรียนรู้เรื่องพวกนี้จากคนรักเท่านั้นเอง

“ไม่จำเป็นต้องทู่หมัดกับการไถ่ดิงขนาดนั้นหรอกครับ”

“...ฉันรู้ค่ะ แต่คุณดูเหนื่อยฉันเลยอยากทำให้”

“การรักษาคุณอียบีนก็เป็นงานอย่างหนึ่งของผม คุณไม่จำเป็นต้องเกรงใจหรอกนะครับ”

ดีคอลลองอ่านสีหน้าอียบีน ดูเหมือนว่าเธอกำลังทำหน้าที่เศร้าๆ หรือไม่ก็กำลังรู้สึกผิดอะไรประมาณนั้น ตาของเธอหลุบลงต่ำไม่ยอมเงยหน้า เขาจึงเอานาฬิกาของตัวเองไปทาบกับนาฬิกาของเธอเพื่อตรวจสอบ

ดิง!

ค่าความเข้ากันปรากฏให้เห็นที่ 85 เปอร์เซ็นต์ ขนาดดีคอลยังตกใจเพราะเป็นตัวเลขที่ไม่คาดคิดมาก่อน

ในขณะที่อีกด้านหนึ่ง อีบบินดีใจมาก

“ว้าว...! 80 เปอร์เซ็นต์เขียวเธอคะเนี่ย โชคดีจัง ถ้างั้นถึงฉันจะมีพลังไม่เยอะเท่าไร แต่การโกัดดึงให้คุณก็น่าจะราบรื่นดีนะคะ”

ดีคอลถอนหายใจแบบไร้เสียงแล้วผุดลุกขึ้นยืน

ชายหนุ่มโน้มตัวเข้าไปใกล้อีบบินที่นั่งอยู่ ใบหน้าของทั้งคู่ขยับใกล้ชิดกันมากขึ้นในชั่วพริบตา อีบบินเบิกตากว้าง

“วิธีการที่ได้ประสิทธิภาพมีอีกเยอะแยะครับ”

“...”

“บางที่อาจจะดีกว่าการใช้เลือดรักษาด้วยซ้ำ”

นัยน์ตาคมหลุบลงมองริมฝีปากของคนตรงหน้าครู่หนึ่ง ก่อนจะผละออกไปและพูดต่อราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“คุณไม่ต้องโกัดดึงให้ผมก็ได้ครับ ผมแนะนำว่าเลิกคิดไร้สาระแล้วพักผ่อนดีกว่า”

พูดจบก็คว้าเสื้อคลุมก่อนจะออกจากห้องไป

ตอนนั้นอียิปินที่เหลือตัวคนเดียวจึงผ่อนลมหายใจ
ออกมาช้าๆ หัวใจเธอเต้นรัวเร็วอย่างควบคุมไม่ได้

เวลาล่วงเลยไปถึงช่วงหัวค่ำแล้ว ฮาจินเพิ่งเสร็จสิ้นจาก
ภารกิจจัดการกับไวต์ดอร์สองบานต่อเนืองกันและการประชุม
อย่างยาวนานที่พระราชวังเกี่ยวกับปัญหาเรื่องฟื้นฟูศูนย์
เมืองหลวง

ครีต

“...”

ห้องผู้ป่วยที่ควรจะมีผู้ป่วยอยู่ด้านใน บัดนี้กลับว่างเปล่า
ไร้ผู้คน การ์ดที่เฝ้าหน้าประตูก็หายไปเช่นกัน ฮาจินยื่นคิ้ว
เล็กน้อย หยิบโทรศัพท์มือถือออกมาดูก็พบว่า มีข้อความ
รายงานเข้ามาจากการ์ดหลายข้อความ

<ไกด์อียอนนี้ออกไปข้างนอกครับ ขึ้นรถไปกับแพทย์
หญิงที่ชื่อว่าชเวซารัง เข้าไปใน [ร้านอาหารรีออล]> 18:23 น.

<หลังรับประทานอาหารก็ย้ายไปที่ร้านหนังสือขนาดใหญ่
ตอนนี้กำลังเลือกดูหนังสืออยู่ครับ> 19:31 น.

<ย้ายไปที่คาเฟ่เลิฟวิงมาการองแล้วครับ กำลังรับประทาน
ของหวานและพูดคุยกันอยู่ครับ ไม่มีปัญหาด้านร่างกายเป็น
พิเศษ> 20:50 น.

<ตอนนี้อยู่ที่บาร์ มีแค่ฝ่ายหญิงที่กำลังกินเหล้า ไม่มี
ปัญหาด้านร่างกายครับ> 22:03 น.

ข้อความสุดท้ายถูกส่งมาเมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อน ล้มคอของ
ฮาจินปรากฏเส้นเลือดปูดโปน ไม่อยากจะเชื่อเลยจริงๆ อียอนอี
กำลังไปออกเดทอย่างเต็มรูปแบบในสภาพรุ่มร่างโดยไม่เจียมสังขาร

ผู้หญิงคนนี้เป็นหมอมจริงหรือเปล่า?

ลากตัวผู้ป่วยที่เพิ่งฟื้นวันนี้ไปเดทเนี่ยนะ?

ยังคงอารมณ์ขุ่นมัว

ยอนอีจะรู้ไหมว่ามีไอ้บ้าที่ไหนไม่รู้นอนเฝ้าไข้อยู่ในห้อง
ผู้ป่วย รอเขาฟื้นอย่างใจจดใจจ่อเหมือนผีหวงที่ตั้ง 8 คีน

นอกเหนือจากกรณีทีดอร์ปรากฏขึ้น แพฮาจินจัดการงานทุกอย่างผ่านหน้าจอเท่านั้น ในระหว่างนั้นเขาแต่งตั้งให้โตเบอร์แมนเป็นตัวแทนจัดการเรื่องต่างๆ แทน ส่วนตัวเองเอาแต่ขลุกอยู่ในห้องผู้ป่วย พอคนบนเตียงส่งเสียงร้องครางครืออย่างเจ็บปวดพร้อมกับเหงื่อเย็นๆ ที่ไหลออกจากร่างกาย ก็รีบกุกักจ้อเอาผ้าขนหนูมาช่วยเช็ดตัวให้ทันที

ดันเป็นคราวช่วยที่วันนี้ทีดอร์ขนาดกลางเปิดอกถึงสองบานแถมยังมีประชุมด่วนที่พระราชวังอีก เขาจึงจำใจต้องออกไปจากที่นี้อย่างเสียไม่ได้

แต่ดูสิ่งที่เกิดขึ้นตอนนี้สิ

‘ตื่นขึ้นมาในระหว่างที่ฉันไม่รู้ แถมยังรีบแจ้นไปออกแดด’

เอสเปอร์หนุ่มพยายามสะกดกลิ่นลมหายใจที่เริ่มหนักหน่วงขึ้นตามแรงอารมณ์ให้คงที่ แต่แล้วโทรศัพท์มือถือก็สั่นแจ้งเตือนอีกครั้ง

นัยน์ตาสีแดงวาวโรจน์จ้องข้อความที่ส่งเข้ามาหนึ่ง

<ออกจากบาร์กันแล้วครับ สถานที่ถัดไปคือโรงแรม T
เมื่อประมาณ 20 นาทีก่อน ไกด์อียอนอึกับหมอชเวซวังเช็กอิน
ด้วยกัน ตรวจสอบแล้วว่าเป็นห้อง 2601 ไม่มีปัญหาด้าน
ร่างกายครับ> 23:06 น.

กร็อบ

แทฮาจินไม่อาจควบคุมแรงบีบได้อีกต่อไป มือใหญ่
บดขยี้เครื่องมือสื่อสารเหมือนขยำเศษกระป๋องจนบปี้

ไอ้การ์ดบัดซบนี้รายงานเรื่องนั้นหลังจากผ่านมาตั้ง
20 นาทีแล้วเนี่ยนะ?

ใบหน้าหล่อเหลาเรียงตึงจนชวนขนลุก เศษเหล็กในมือ
ถูกปาทิ้งส่งๆ บนพื้นห้องผู้ป่วยก่อนจะก้าวพรวดๆ ออกไปนอก
ประตู

“อา”

เลือดขึ้นหน้าจนขำไม่ออกแล้ว

เขาต้องอดกลั้นต่อความต้องการในช่วงที่ผ่านมาด้วยความยากลำบากเหลือแสน แต่ใครล่ะจะคาดคิดว่าอีลอนจะรีบร้อนออกไประบายความใคร่กับคนอื่นเร็วขนาดนี้

ปรี๊ด!

ชายหนุ่มผู้อยู่หลังพวงมาลัยขบกรามแน่นขณะบังคับรถราคาแพงระยับให้พุ่งทะยานสู่ท้องถนน

เหตุการณ์อีกด้านหนึ่งในขณะเดียวกัน ยอนอีกำลังประสบกับสถานการณ์กลืนไม่เข้าคายไม่ออก

ในเมื่อตีหมันตั้งแต่ที่บาร์อย่างนี้จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่ชเวซารังจะเมาแฉ่จนครองสติไว้ไม่ได้ ไม่ว่าจะซักถามถึงที่อยู่ยังไงก็ได้เพียงเสียงมึนงำฟังไม่ได้ศัพท์เท่านั้น

แต่จะพาคนที่เมาขนาดนี้ไปส่งโรงพยาบาลก็คงไม่เหมาะเท่าไร

เขาจึงตัดสินใจขับรถไปยังโรงแรมที่ใกล้ที่สุดอย่างเสียดายไม่ได้ หลังจากเช็กอินและพาเธอมานอนที่เตียงเรียบร้อยแล้ว

ชเวซารังที่นอนแผ่อยู่บนเตียงก็ยกมือขึ้นมาจับชายเสื้อเขา
ไม่ปล่อยคล้ายกับจะรั้งไม่ให้ไป

“คุณยอนนี่...อย่าปายหน้า”

ลีนเธอเปลี่ยจนทำให้ออกเสียงไม่ชัด ยอนอีถอนหายใจ
เบาๆ พร้อมกับค่อยๆ แกะนิ้วชเวซารังออกทีละนิ้วอย่าง
เบามือ

“อย่าทำแบบนี้สิครับ เมื่อกี้ผมก็บอกไปแล้วนี่ครับว่า
อยากรักษาความสัมพันธ์แบบเพื่อนกับคุณชเวซารังไว้ล่ะ”

มันเป็นความผิดของเขาครึ่งหนึ่งที่ทำให้หญิงสาวซัดเกล้า
เหมือนอาบต่างน้ำแบบนี้ ด้วยฤทธิ์ของน้ำเมาทำให้ชเวซารัง
เปลือยสารภาพความในใจกับยอนอีแบบหมดเปลือก

“ฉันชอบคุณค่ะคุณยอนอี ฉันเอาแต่คิดถึงและรอคอย
ที่จะได้เจอคุณจนไม่เป็นอันทำงาน พอได้เจอคุณยอนอี ใจฉัน
ก็เต้นแรงไม่เป็นจังหวะ... ถ้าฉันไม่ได้เป็นโรคหัวใจ ถ้างั้นฉัน
ก็คงหลงรักคุณเข้าแล้ว”

ทว่ายอนอีมี่ประสบการณ์กับเหตุการณ์ชวนอึดอัดแบบนี้
มาหลายครั้งจึงได้มีการเตรียมคำพูดปฏิเสธไว้ล่วงหน้าแล้ว
ชายหนุ่มลုပ်แก้วน้ำก่อนจะเอ่ยตอบอย่างใจเย็น

“คนที่เคยคบกับผมมักจะจบไม่ค่อยสวยหรือกนะครับ
พอมาคิดๆ ดูแล้ว ผมว่ามันเป็นความผิดของผมเองที่เริ่มต้นด้วย
ความรู้สึกที่ไม่มากพอ คุณชเวซารังเป็นคนที่ดีมากๆ
แต่ผมไม่เคยมีความรู้สึกในแง่หนึ่งกับคุณเลย ต้องขอโทษด้วยนะ
ครับ”

“แต่คุณก็ยังให้โอกาสกับพวกเธอนี้คะ ให้โอกาสนั้นบ้าง
ไม่ได้เหรอ? ลองคบกันไปเรื่อยๆ คุณอาจจะชอบฉันมากขึ้น
ก็ได้นะคะคุณยอนอีมี่”

สายตาของชเวซารังวูบไหวแต่ลึกซึ่งอยู่ในที คำพูด
ของเธอออกมาจากใจและไม่มีท่าทีว่าจะยอมแพ้เลยสักนิด

ถ้าหากเขาได้เจอชเวซารังก่อนหน้าเรื่องวุ่นวายต่างๆ จะ
ประดังประเดเข้ามาในชีวิต เขาอาจจะตกลงคบกับเธอไปแล้วก็
ได้ ชเวซารังเป็นคนที่ทั้งสวย ทั้งเก่งและมีเสน่ห์ แต่ยอนอีมี่
มั่นใจว่าตัวเองไม่ได้รักเธอแม้แต่น้อย

เพราะแม้แต่ในสถานการณ์แบบนี้ แพหาจिनก็ยังไม่
เข้ามาในความคิดของยอนอียูเรื่อย

ตอนอยู่ในร้านอาหารกับชเวซารังยังแอบคิดเล่นๆ ว่า
ถ้าเป็นแพหาจिनจะเลือกเมนูไหนกันนะ

ระหว่างเดินดูหนังสือในร้านก็คิดว่าอย่างแพหาจिनคง
ไม่มาที่แบบนี้แน่นอน

ขณะนั่งกินขนมอยู่ในร้านคาเฟ่การองก็นึกสงสัยว่า
แพหาจिनจะกินก่อนน้ำตาลที่หวานแสบคออย่างนี้ได้หรือเปล่า

ตอนที่อยู่ในบาร์ยังอดคิดไม่ได้ว่าคนคนนั้นจะคอแข็ง
แค่ไหน

แม้กระทั่งในตอนนี้ ยอนอียูก็อยากจะทำอย่างนั้นไป
ทำอะไรอยู่ที่ไหน

“ขอโทษครับ แต่ผม... ไม่น่าจะทำอย่างนั้นได้”

อาการเหล่านี้ถือเป็นสิ่งแปลกใหม่สำหรับยอนอียู เพราะ
เขาไม่เคยสนใจเรื่องของใครแบบเจาะลึกมาก่อน อาจจะเป็น
เพราะจิตใต้สำนึกบอกว่ามีหน้าที่ดูแลรับผิดชอบเอสเปอร์คนนี้

อยู่ละมั้ง ถึงได้พะว้าพะวงกับสารทุกข์สุขดิบของผู้เป็นเจ้านาย
ขนาดนี้

เมื่อสรุปความคิดของตัวเองได้แล้วว่าไม่ได้สนใจจะคบหา
ดูใจกับชเวซารังจริงๆ การปฏิเสธออกไปตรงๆ จึงน่าจะเป็น
ทางเลือกที่ดีที่สุดสำหรับเขาทั้งสอง

หลังจากนั้น ชเวซารังก็กระดกเหล้าเข้าปากไม่หยุดจน
มาจบที่เตียงในโรงแรมเช่นนี้นั่นเอง

“ผมขอตัวกลับก่อนนะครับ คุณค่อยไปเช็กเอาต์พรุ่งนี้
เช้าก็ได้ ยาแก้เมาค้างอยู่ในตู้เย็น อย่าลืมกินด้วยนะครับ”

ชเวซารังมุดหน้าลงกับหมอน เนื้อตัวสั่นเทาคล้ายกำลัง
ร้องไห้สะอึกสะอื้น ยอนอีพอลจะดูออกประมาณหนึ่งว่าเธอมีสติ
พอที่จะกลับบ้านเองได้ถึงจะเมามากก็ตาม

เพราะอย่างนั้นเขาจึงงงใจพาเธอมาที่โรงแรม

คงไม่มีการปฏิเสธวิธีไหนที่จะชัดเจนไปกว่าการกลับ
ออกมาตัวคนเดียวโดยที่ไม่แตะต้องเธอเลยสักนิดทั้งๆ ที่มาถึง
จุดนี้แล้ว

ยอนอีมองดูคุณหมอสาวที่กำลังร้องไห้เงียบ ๆ อยู่สักพัก
ก่อนจะเดินออกมาจากห้อง 2601

กรีก

ทว่าเมื่อเปิดประตูออกและหันไปยังทิศทางลิฟต์กลับต้อง
สะดุ้งจนหัวใจแทบหล่นไปอยู่ที่ตาตุ่ม

“โอ๊ย ตกใจหมดเลย...!”

แทฮาจินยืนกอดดอกฟิงหลังอยู่ข้าง ๆ ประตูห้อง 2601

นัยน์ตาสีแดงกำจ้องมองมาด้วยสายตาที่เป็นชากว่าปกติ
แทนที่ยอนอีจะเข้าใจถึงสถานการณ์ตรงหน้า ใจของเขากลับ
ลิ่งโลดที่ได้เจออีกฝ่ายมากกว่า

“มาทำอะไรที่นี่ครับ?”

เขาเอ่ยถามพร้อมกับริอยยิ้มบาง ๆ แทฮาจินจึงเหยียดยิ้ม
ตอบกลับ

“ออกมาเร็ว นะครับ”

“อ้อ เรื่องนั้น...”

“ไม่นึกเลยว่าไกด์ของผมจะเป็นพวกนกกระจอกไม่ทัน
กินน้ำ”

“...อะไรนะครับ?”

คำศัพท์ที่คาดไม่ถึงทำให้ยอนฮีเบิกตาโพลง

นกกระจอกไม่ทันกินน้ำ?

เขาเข้าใจในวินาทีนั้นเองว่าเทศกาลกำลังเข้าใจผิดอย่าง
มหันต์แต่ทว่าอีกฝ่ายกลับไล่ต้อนจนเขาไม่มีโอกาสจะแก้ตัว

“บ่อปลาของคุณยอนฮีคงจะกว้างมากสินะครับ¹”

เอสเปอร์หนุ่มว่าพลาญกุ่มปากสวยได้รูปขึ้นเป็น
รอยยิ้ม

“กว้างจนขังปลาตัวใหญ่อย่างผมไว้โดยไม่ให้แม้แต่
อาหาร”

“...”

¹ ชาวเกาหลีเปรียบเทียบการจับปลาหลายมือ บริหารเสน่ห์แต่ไม่คบกับใครจริงจัง
ว่าเป็นการ ‘บริหารจัดการบ่อปลา (어장관리)’

“ทั้งที่ให้ข้าว ให้น้ำกับปลาตัวอื่น ๆ แต่กับผมไม่เห็นจะเคยเหลียวแล มันน่าน้อยใจนะครับ”

หลังจากพูดประชดประชันจบ แทฮาจินก็สาวเท้าเข้ามาใกล้หนึ่งก้าว เป็นก้าวเดียวที่ยาวถึงขนาดโผล่พรวดมาตรงหน้า โดยไม่ทันตั้งตัว ใบหน้าหล่อเหลาเอียงน้อย ๆ ขณะจ้องมองมาด้วยดวงตาสีโกเมนาวโรจน์ มือใหญ่ยึดปลายกางของยอนฮีไว้อย่างรุนแรง

“อีก...!”

“จูบกับผมแล้วไปมีเซ็กซ์กับผู้หญิงคนนั้นหรือ?”

เอสเปอร์หนุ่มออกแรงบีบมากขึ้นจนยอนฮีรู้สึกคล้ายกระดูกคางจะร้าวจึงคว้าที่อนแขนหนา ๆ นั้นไว้ คนตัวใหญ่กว่าดันเขากลับไปกระทั่งแผ่นหลังและหลังศีรษะชนเข้ากับกำแพงไม่ว่าจะดิ้นรนแค่ไหน อีกฝ่ายก็ไม่ยอมปล่อยง่าย ๆ

แทฮาจินพูดเสียงล่อใจไรฟัน

“ไปจัดการคนในสต็อกของคุณให้เรียบร้อยซะตอนที่ผมยังมีความอดทนอยู่ ปลาตัวใหญ่อย่างผมนิสัยเหมือนหมา

นะครับ ปลาตัวอื่นๆ ในบ่อก็เป็นได้แค่อาหารของผมเท่านั้น
แหละ”

“คะ คุณแหฮาจิ้น!”

“หรือถ้าหิวมาก ๆ ผมอาจจะแหกบ่อปลาออกมากิน
เจ้าของเลยก็ได้”

“...!”

“อยากถูกผมกินนั้นก็พุดออกมาเลย อย่าไปป่วนหัวใคร
เล่นอีก หวังว่าคงจะเข้าใจนะครับ”

สิ้นประโยคก็สะบัดมือออกจากปลายคางมนและหันหลัง
เดินตรงไปยังลิฟต์ทันที ในขณะที่ยอนฮีได้แต่ทรุดนั่งลงตรงนั้น
และลูปคางที่เจ็บแปลบไปมา

‘เป็นบ้าอะไรของเขาอีก?’

คิดว่ามาที่นี่เพราะอยากมานักหรือไง

หมอนั้นเข้าใจผิดและคิดออกนอกทะเลไปไกลโข แล้วยังจะหาว่าเขาที่เยวบริหารเสน่ห์จนมีสาวในสต็อกของตัวเองอีก ยอนอีลุกขึ้นจากพื้นพลาเงยผมไปด้านหลังอย่างหงุดหงิด

แทฮาจินทำให้หัวสมองของเขาสับสนวุ่นวายไปหมด

“ให้ตายเหอะ”

พอพูดพลาเมสิ่งที่ตัวเองคิดจบก็สะบัดกันไปหน้าตาเฉย ไม่แม้แต่จะรับฟังคำพูดของเขาสักนิด แต่พวกเขา ก็ไม่ได้มีความสัมพันธ์ลึกซึ้งขนาดที่ต้องตามไปอธิบายแก้ความเข้าใจผิดของอีกฝ่าย มีใครเขารายงานเรื่องส่วนตัวให้เจ้านายที่ทำงานฟังบ้างล่ะ

แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ

‘เวรเอ๊ย... แล้วพวกเราเหมือนเพื่อนร่วมงานกันตรงไหนวะเนี่ย?’

เดี๋ยวก็กอด เดี๋ยวก็จับโดยที่ไม่ได้ทำเพื่อการโกัดดึง ด้วยซ้ำ

นอกจากจะชอบโผล่หน้ามาตามใจชอบแล้ว ยังชอบพาลมาโมโหเรื่องส่วนตัวใส่อีก แต่ในทางกลับกัน ยอนฮีเองก็มักจะอารมณ์เสียทุกครั้งที่คิดว่าเขารับการไถ่ดีดิงจากไถ่ดีดิงคนอื่น เพราะฉะนั้นตัวเขาเองก็ไม่ได้ต่างอะไรกับแทฮาจินนักหรอก

“เฮ้อ ไอ้คนขวางโลก...”

ยอนฮีพูดกับตัวเองพลางเอาหัวโขกกำแพงดังตึงตึง

ถึงแม้จะกำลังอยู่ในช่วงสับสน แต่สิ่งที่เขากังวลคือเรื่องที่แทฮาจินไปจัดการไวต์ดอร์สองบานมาในวันนี้ แค่อสัมผัสจากมือที่บีบคางเขาไว้แน่นก็รู้สึกได้ถึงระดับมลพิษอันรุนแรงแล้ว

‘ไม่ได้มาเพื่อรับการไถ่ดีดิงหรือ?’

ถ้าเขาตั้งใจจะมาไถ่ดีดิงก็คงจะออกคำสั่งไปแล้ว

แต่นี่ดูสำหรับถ่อสังฆารมาถึงโรงแรมนี้เพื่อด่าเขาแล้วก็บอกให้ไปจัดการปลาบ้ำอะไรก็ไม่รู้...

“พูดเพื่อเจ้ออะไรของเขาวะ”

ยอนอีพึมพำด้วยความหงุดหงิด เขาไม่เคยเจอเรื่อง
น่าปวดหัวขนาดนี้มาก่อนในชีวิต แม้สุดท้ายก็คงเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นมา
มีคุณสมบัติข้อนี้แหละ

รู้สึกไม่แฟร์เลย

ก็พอรู้ว่าตัวเองมีบอดีการ์ดคอยตามอยู่ต้อยๆ แต่
ไม่คิดว่าพวกนั้นจะถึงขั้นรายงานสถานที่กับเบอร์ห้องพักให้
เจ้านายด้วย

โกดท์หนุ่มพยายามปิดความคิดเหล่านั้นออกจากหัว
ก่อนจะก้าวตรงไปข้างหน้า

มีเรื่องที่ต้องจัดการอยู่

หลังจากกลับมาถึงบ้านที่ใหญ่โตจนวังเวง เจ้าของบ้านหนุ่ม
ก็หยิบไวน์ออกมาจากชั้นก่อนจะกระดกเข้าปากต่างน้ำเปล่า
ยังคงคิดเรื่องเมื่อครู่ก็ยิ่งหงุดหงิด

‘ฉันเป็นได้แค่คนในสต็อกของนายเองเธอ’

เขาไม่เคยได้รับการปฏิบัติแบบนี้จากใครมาก่อน ไม่ได้เป็นปลาจำฝูง แกรมเป็นได้แค่ปลาที่เจ้าของปล่อยให้อัดข้าวอดน้ำเสียด้วยซ้ำ

บางทีเขาเองก็อาจจะเริ่มเพี้ยนไปแล้วเหมือนกัน ร่างกายไม่ยอมรับการไถ่ดีดิงจากใครเลยนอกจากไถ่ดีดิงนั้น เพียงคนเดียว รู้อยู่ว่ามันเป็นเพราะเขามีใจให้อียอนอี แต่มันขนาดนี้เลยหรือ?

ไม่รู้ว่าความรู้สึกที่สกปรกโสโครกนี้จะสามารถนิยามด้วยคำว่า หึงหวง ไถ่หรือเปล่า แพหาจินไม่คิดว่ามันจะเป็นคำที่ดูน่ารักแบบนี้ได้แน่ๆ

“แม่งเอ๊ย”

เขาออกสำรวจทันทรมานมาตลอด 8 วันที่อีกฝ่ายสลับไปแท้งๆ

ต่อให้คลื่นเนอร์จะพาไถ่ดีดิงมารักษาก็ปฏิเสธเสียงแข็ง พอสั่งให้ไถ่ดีดิงโดยการแตะข้อมือ ทุกคนก็พากันส่ายหน้าและบอกว่าทำไม่ได้

เขาได้รู้ซึ่งในเวลานั้นว่าอียอนอีเป็นบุคคลากรผู้มีความสามารถล้ำเลิศมากขนาดไหน

สุดท้ายจึงจำใจเรียกไกด์ผู้ชายระดับ S- ของประเทศบอพลัมให้มาทำการไกด์ดึงผ่านการแตะข้อมืออย่างเลียงไม่ได้ ส่วนโดเบอร์แมนได้แต่มองผู้เป็นนายด้วยสายตาเอือมระอา

“ทำให้ฉันกลายเป็นไอ้โง่ แล้วก็ไปมีเซ็กซ์กับชเวซารังงั้นหรือ?”

เอสเปอร์หนุ่มผู้ทรงอำนาจยืนเหม่ออยู่ในห้องรับแขก นัยน์สีแดงกำจ้องมองสระว่ายน้ำที่อียอนอีเคยลงไปเล่นพลางพูดจิ้งจอกับตัวเอง ภาพอันงดงามในวันนั้นของอีกฝ่ายผุดขึ้นซ้อนทับภาพแห่งความเป็นจริงเบื้องหน้า แทฮาจินนี่หงุดหงิดกับตัวเองจึงวางแก้วไวน์ลงกับโต๊ะอย่างรุนแรง อาการขนาดนี้เรียกได้ว่าเข้าขั้นเป็นโรคแล้วมั้ง

ฮาจินไม่เคยตีเมเหล้าจนเมามาก่อน เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าอาการเขาเป็นยังไง ร่างสูงใหญ่เดินเข้าไปชำระล้างร่างกายด้วยน้ำเย็นเพื่อระงับอารมณ์ที่คุกรุ่นในใจ

ขณะที่เดินลงมายังห้องรับแขกในชุดคลุมอาบน้ำสีดำ พร้อมกับใช้ผ้าขนหนูเช็ดผมไปด้วย จู่ ๆ เสียงออกหน้าบ้าน ก็ดังขึ้นครั้งหนึ่ง

“ไอ้เวรที่ไหนอีก”

พอกดอินเตอร์โฟนดู ก็พบกับใบหน้าของอียอนอีปรากฏหราเต็มหน้าจอ ขนาดยื่นหน้าเข้ามาใกล้แทบชิดจอกลับยังดูดีไม่เปลี่ยน เรื่องนั้นทำให้เขาหงุดหงิดยิ่งกว่าเดิม ครั้นเมื่อจะไล่อีกคนให้กลับไป นิ้วชี้เจ้ากรรมดันไม่เชื่อฟังคำสั่งของผู้เป็นเจ้าของเสียอย่างนั้น

“เฮ้อ...”

ฮาจินก้มลงมองนิ้วชี้ของตัวเองด้วยความโมโหขณะเดินตรงไปยังประตูทางเข้า ฝ่าเท้าของเขามีความไวใกล้เคียงกับอัตราการเต้นของหัวใจร่างสูงใหญ่เดินมาหยุดอยู่หน้าประตูในพริบตาเดียว แต่จู่ ๆ ก็รู้สึกไม่อยากเปิดมันขึ้นมา

ยีนนิ่ง ๆ อยู่ได้อีใจหนึ่ง เสียงนุ่มทุ้มอันคุ้นเคยก็ดังขึ้นจากอีกฟากของประตู

“คุณเอสเปอร์ ผมรู้แหละครับว่าคุณอยู่ตรงนี้”

เจ้าของบ้านแง้มประตูออกให้เห็นแค่ตาเป็นเชิงบอกว่าไม่ให้เข้ามาในบ้าน เมื่อเห็นอย่างนั้น ยอนอีจึงกวาดตามองเขา ตั้งแต่หัวจรดเท้าอย่างหมดคำจะพูด มีเอวขาวคว่ำหมับเข้าที่ ลูกบิดประตูจนฮาจิ้นถึงกับขมวดคิ้วฉับ

“ข้างนอกนี่มันหนาวนะครับ ให้ผมเข้าไปเถอะ”

“กลับไปซะ”

ยอนอีเมินเฉยคำพูดของอีกฝ่ายและพยายามสอดเท้าเข้ามาด้านในประตู แทฮาจิ้นจึงใช้เท้าใหญ่ๆ เหยียบบนร่องเท้าของแขกไม่ได้รับเชิญเต็มแรง

“โธ้ย!”

“ไม่ทราบว่ามีส่วนใดส่วนเสี่ยอะไรกับบ้านหลังนี้หรือครับ ถึงได้คิดจะเข้าตามใจชอบ”

ยิ่งคนตัวเล็กกว่าพยายามจะชักเท้าออก อีกฝ่ายก็ยิ่งออกแรงเหยียบมากกว่าเดิม

“โอ๊ย เจ็บนะครับ!”

“พูดธุระมาแล้วรีบ ๆ กลับไปได้แล้วครับ”

เมื่อเห็นว่ายอนออีไม่มีทีท่าว่าจะตั้งต้นเข้ามาในบ้านแล้ว เขาจึงยอมยกเท้าออก เอสเปอร์หนุ่มพึงไหล่กับกำแพงและทอดสายตามองคนตรงหน้าอาจเป็นเพราะเพิ่งอาบน้ำเสร็จหมาด ๆ ตัวของแทฮาจินจึงมีกลิ่นหอมฟุ้งและมีหยดน้ำติดอยู่บนเส้นผมเปียกชื้น

นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนมองเลยไปยังด้านหลังของร่างสูงใหญ่ ห้องรับแขกกว้างขวางยังคงโล่งโจัดังไรผู้คนตั้งปกติแล้วทำไมถึงต้องขวางไม่ให้เขาเข้าบ้านด้วย ทั้งที่ปกติทั้งหลายทั้งล่อให้เขามาที่นี้เองแท้ ๆ

‘อย่าบอกนะว่าหมอนี้’

รับไกด์คนใหม่เข้ามาเพื่อหวังจะแก้แค้นเขานั้นหรือ?

ดูจากที่เพิ่งอาบน้ำเสร็จแล้ว คงจะเป็นแบบนั้นแน่ ๆ

“รีบพูดรีบกลับไปซะ”

“คุณซ่อนใครไว้ในบ้านหรือครับ?”

แทฮาจินแค้นหัวเราะในลำคอเมื่อเห็นอีกฝ่ายถามพลาง สอดสายสายตาเข้าไปในตัวบ้าน คิ้วหนาขมวดมุ่นอย่างไม่ สบอารมณ์

“คิดว่าผมเหมือนคุณหรือไง?”

“...ผมสิครับควรจะเป็นคนพูดประโยคนั้น คนที่วันๆ งานยุ่งอย่างกับนักธุรกิจพันล้านจะมาเทียบกับคนอย่างผมได้ไง”

“อืม พูดต่อสิ”

เอสเปอร์หนุ่มยกแขนทั้งสองข้างขึ้นมากอดอกเป็นการ บอกว่าจะยอมฟังต่อ ไหนๆ ก็อุตส่าห์มาถึงที่นี่แล้ว ยอนฮี จึงคิดว่าจะต้องแก้ไขความเข้าใจผิดนั้นให้ได้

“ผม... ไม่ได้มีอะไรกับคุณชเวซารังครับ”

“อ้อ งั้นพวกคุณก็แค่นอนจับมือกันในโรงแรมสินะครับ”

“มือก็ไม่ได้จับครับ คุณชเวซารังเมามาก ผมก็เลยพาเธอ ไปส่งที่โรงแรมเท่านั้นเอง”

“ไปส่งตั้ง 30 นาทีเลยหรอครับ?”

“คุณชเวซารังไม่ยอมปล่อยผมไปนะสิครับ กว่าจะออกมา
ได้...”

ตั้งใจจะมาอธิบายให้อีกฝ่ายคลายความเข้าใจผิด แต่
ไปๆ มาๆ เริ่มรู้สึกเหมือนกำลังแก้ตัวอยู่เสียอย่างนั้น พอรู้สึกตัว
ก็ตัวของยอนอีจึงขมวดเข้าหากันในทันที

“พอคิดๆ ดูแล้วมันก็ตกลงดีเหมือนกันนะครับ ทำไม
ผมถึงต้องมาอธิบายเรื่องส่วนตัวให้คุณเอสเปอร์เข้าใจด้วยก็ไม่รู้
ไม่เห็นจะเข้าท่าเลย”

ต่อให้อธิบายปากเปียกปากแฉะยังไงอีกฝ่ายก็ดูไม่มีท่าที่
จะยอมเชื่อ ในเมื่อเข้าใจผิดไปโน่นแล้วพูดไปก็เปลืองน้ำลาย
เปล่า ถึงอย่างไร แทฮาจिनก็เป็นแค่เจ้านายของเขา แถมยังเป็น
เจ้านายที่ชอบเข้ามาจู้จี้จ้านเรื่องส่วนตัวอีกต่างหาก

เจ้านายที่เวลาดีก็ดีใจหาย เวลาร้ายก็บดขยี้สันดี

คำถามนำราคาญะของยอนอีทำให้แทฮาจินตอบกลับว่า

“เพราะผมชอบคุณไง”

แทฮาจินพูดประโยคนั้นด้วยท่าทีนิ่งเฉยเหมือนพูดเรื่อง
ลมฟ้าอากาศ ขณะที่คนฟังถึงกับอ้าปากเหวอด้วยความช็อกกับ
ระเบิดที่อีกฝ่ายโยนให้โดยไม่ทันตั้งตัว

...ว่าไงนะ?

ยอนอีไม่เคยถูกสารภาพรักแบบไม่มีปี่มีขลุ่ยแบบนี้
มาก่อนในชีวิต

นี่ไม่ใช่บรรยากาศหรือสถานการณ์ที่เหมาะสมแก่การ
สารภาพรักเลยสักนิด ผู้ชายตรงหน้าไม่ใช่คนเดียวกับคนที่
เหยียบเท้าขวางไม่ให้เขาเข้าบ้านจริงๆ นะหรือ?

แทฮาจินยืนยันให้ยอนอีแน่ใจอีกครั้งว่าเจ้าตัวไม่ได้
หลุดไปเอง

“ผมไม่น่าคิดจะถอดหน้ากากของคุณออกเลย ถ้ารู้ว่า
จะเป็นอย่างนี้ผมคงช่วยคุณปิดบังตัวตนให้ดีกว่าเดิมแล้วจับ
ตัวงัดน้ำไม่ให้ใครรู้จักเสียเลย”

“...”

“ใช่ครับ ผมขอบคุณ”

เดี๋ยวก่อนสิ เมื่อกี้นี่เขาว่ายังไงนะ?

ถ้อยคำต่างๆ ที่ไม่น่าจะออกมาจากปากของแทฮาจิน ได้พรุ้งพรูออกมาไม่หยุด แต่ยอนฮีไม่ได้สนใจประโยคข้างหน้า สมองจับโฟกัสแค่ส่วนที่บอกว่า 「จับถ่วงน้ำไม่ให้ใครรู้จัก」 เท่านั้น

ริมฝีปากได้รูปเผยอขึ้นคล้ายจะพูดอะไรบางอย่าง แต่อีกคนดันพูดต่อขึ้นมาเสียก่อน

“คุณฮียอนฮีก็น่าจะรู้สึกดีกับผมอยู่บ้าง ใช่หรือเปล่า?”

ขนาดจุกกันตอนไม่ได้ทำไก่อัดดึงยังยอมอยู่หนึ่งๆ ให้จุกเลยนี่นา

แทฮาจินพูดเรื่องนั้นได้อย่างหน้าตาเฉย ในขณะที่ยอนฮีขมวดคิ้วแทบมัดกันเป็นปม คำพูดของอีกฝ่ายลอยวนเวียนในหัวจนแทบประสาทเสีย

‘ฉันเนี่ยนะชอบแทฮาจิน?’

พอเห็นไกด์ในสังกัดยื่นเหม่อลอยเหมือนวิญญูญาณหลุด
ออกจากร่าง แทะฮาจินจึงส่ายหน้าไปมาและยื่นมือไปกำลูกบิด
ประตูไว้มัน

“อายุก็ตั้งปุ่นนี้แล้ว ไม่รู้ใจตัวเองอีกหรือครับ”

“นี่คุณ...”

“หรือจริง ๆ รู้อยู่แล้วแต่ทำเป็นไม่ยอมรับกันแน่”

“...”

“ไกด์ของผมนี้ธุรกิจรัดตัวชะมัด ไหนจะต้องคอยให้
อาหารปลาแกล้งทำเป็นไม่รู้สึกละไร ไหนจะต้องตามจับปลา
ที่คิดจะหนีไปจากตัวเองอีก”

เอสเปอร์หนุ่มเตาะลั่นเบาๆ และทำท่าว่าจะปิดประตู
ยอนอิจิริงรีบยื่นมือทั้งสองข้างไปขวางประตูเอาไว้

“เดี๋ยวก่อนสิครับ! ทำไมคุณถึงเป็นแบบนี้ตลอดเลยล่ะ
เอาแต่คิดเองเออเองอยู่คนเดียว ช่วยฟังผมก่อนสิ”

“ผมไม่เสวนากับคนโง่ที่ไม่รู้แม้กระทั่งความรู้สึกตัวเอง
หรือครับ”

มือใหญ่ยื่นออกไปตันศีรษะกลมให้พ้นจากกรอบประตู
จากนั้น...

ปัง!

“...”

ปิดประตูไล่ตื้อๆ แบบนี้เลย?

ยอนอดีตใจจนตัวแข็งเป็นหิน ไอ้หมอนี้เอาแต่พละมบ้า
อะไรไม่รู้แถมยังไล่เขาอย่างกับหมูกับหมาเนี่ยนะ

หลังจากยื่นกะพริบตาปริบๆ อยู่ตรงนั้นได้อึดใจหนึ่ง
จู่ๆ บานประตูตรงหน้าก็ถูกเปิดออก ยอนอึ้งไม่เห็นใบหน้า
เจ้าของบ้าน มีเพียงแค่มือขวาอันเต็มไปด้วยเส้นเลือดปูดโปน
เท่านั้นที่โผล่ออกมาข้างนอก เสื้อแพดดิ้งหนาหุ้มตัวหนึ่งถูกโยน
ออกมาและประตูก็ถูกปิดลงอีกครั้งดังปัง!

“...”

เหลือจะเชื่อจริง ๆ

ยอนอีก็มลงมองเสื้อแพดดิ้งสีดำที่กองอยู่บนพื้นด้วยความสับสน ถ้าหากกระเป๋ที่เขาโยนมาเป็นความจริง เสื้อแพดดิ้งตัวนี้ก็คงเป็นเครื่องยืนยัน

‘คนแบบแทฮาจินแสดงความชอบด้วยวิธีนี้เองสินะ...’

พอได้ยินเขาบอกว่าหนาวก็เลยโยนเสื้อแพดดิ้งให้และสั่งให้ไสหัวไปซะ...

ช่างมีเอกลักษณ์ไม่เหมือนใครจนพูดไม่ออก

‘สงสัยจะไม่เคยมีแฟน’

บอกได้เลยว่านิสัยแบบนี้ ถ้ามีแฟนก็คงโดนทิ้งแน่นอน ร้อยเปอร์เซ็นต์ มีขาวนวลหยิบเสื้อแพดดิ้งจากพื้นขึ้นมาสวม เขาสูง 183 เซนติเมตรซึ่งก็ถือว่าค่อนข้างสูงเมื่อเทียบกับมาตรฐานผู้ชายในประเทศนี้ แต่เสื้อแพดดิ้งของแทฮาจินกลับใหญ่เมื่อเริ่มจนห่อได้แทบทั้งตัว

‘น่าจะเกิน 190 ไปแล้วด้วยซ้ำ’

นอกจากนั้นร่างกายของเอสเปอร์คนนั้นยังอุดมไปด้วย
กล้ามเนื้อเป็นมัดๆ ด้วยจึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่ไซซ์จะใหญ่กว่าเขา
ค่อนข้างมาก ยอนฮีไม่คิดที่จะทำตามคำสั่งของผู้เป็นนาย
อยู่แล้วจึงตัดสินใจนั่งยองๆ อยู่ตรงกำแพงข้างประตู ตั้งใจไว้ว่า
จะนั่งอยู่ตรงนี้ไม่ไปไหนจนกว่าแทฮาจินจะออกมาขอโทษ

‘มารอดูดีกว่าว่าจะใจแข็งได้สักกี่น้ำ’

ถ้าแทฮาจินยังมีจิตใจเหมือนมนุษย์ทั่วไปอยู่จริงๆ
อย่างน้อยการปล่อยให้คนที่ตัวเองบอกว่าชอบต้องมานั่งหนาว
สั่นอยู่นอกชายคาบ้านก็ควรทำให้เขารู้สึกผิดขึ้นมาบ้าง ยอนฮี
ตั้งใจจะแค้นที่ถูกรักอีกฝ่ายปิดประตูใส่หน้าด้วยวิธีนี้แหละ

ทว่านั่งได้ยังไม่ทันถึง 1 นาทีดี ประตูบานเดิมก็ถูกเปิด
อ้าออกกว้าง

นัยน์ตาสีแดงกำแหงลือบลมมองคนที่นั่งจุ่มปักอยู่บนพื้น
ด้วยสายตาสมเพช ก่อนจะจับปกคอเสื้อแพดดิ้งยกขึ้น แรงแ
อันมหาศาลทำให้ร่างสูงโปร่งลอยหรือเข้าไปข้างในโดยที่
ต้านทานอะไรไม่ได้เลย

คิวเรียวสวยขมวดเข้าหากัน สมองจับต้นชนปลาย
สถานการณ์ไม่ถูก

“เข้ามา”

แทฮาจินวางยอนอีไว้ที่โถงหน้าบ้านและเดินกลับเข้าไป
ที่ห้องรับแขก ขณะที่แขกผู้มาเยือนยังรู้สึกงุนงงเล็กน้อย เฟิงหนึ่ง
ไปแค่ 1 นาทีก็ยอมให้เข้ามาง่าย ๆ แล้วเหรอ

ปลาที่จับง่ายที่สุดอยู่ตรงนี้แล้ว

เมื่อถอดรองเท้าและเดินต่อไปอีกนิด ภาพของบ้าน
ที่โล่งกว้างไร้ซึ่งของประดับไม่จำเป็นก็ปรากฏขึ้นในคลอง
สายตา ยอนอีถอดเสื้อแพดดิ้งออกอย่างเป็นธรรมชาติราวกับ
เป็นบ้านของตัวเอง

คราวก่อนมีกล่องสัมภาระวางระเกะระกะเต็มไปหมด
ครั้งนี้ค่อยสะอาดสะอ้านสมกับเป็นแทฮาจินหน่อย

“กาแพ ซาเชียว ไวน์”

“...ซาเชียวครับ”

เจ้าของบ้านต้มน้ำร้อนในกาต้มน้ำและรินไวน์สีแดงกำลัง
ในแก้วตัวเอง ยกขึ้นจิบหนึ่งอีกขณะที่อีกมืองวนอยู่กับการใส่
ใบชาลงในที่กรอง ยอนอีเดินไปเดินมาในห้องครัวด้วยความ
คุ่นชิน ความคิดบางอย่างค่อยๆ ตกตะกอนระหว่างที่มองความ
เคลื่อนไหวของแทฮาจินไปด้วย

‘ฉันรู้สึกดีกับแทฮาจินนั้นหรือ?’

ถ้านับแค่ตอนเห็นรูปร่างหน้าตาภายนอกก็นับว่าอีกฝ่าย
ค่อนข้างตรงสเปกเขาพอสมควร

ถึงกระนั้น ยอนอีก็ยังชอบคนที่อ่อนโยนและนุ่มนวล
มากกว่า บรรดาแฟนเก่าของเขาก็เป็นแบบนี้กันหมด

‘แทฮาจินไม่ใช่อย่างนั้นเลยสักนิด’

พูดกันตามตรง...

ยอนอีรู้สึกดีกับสัมผัสของเขา ชอบที่เขารักษาสัญญา
ที่ให้ไว้ ชอบที่เขาคอยปลอบใจแบบที่ไม่สมกับเป็นตัวเอง
ในบางครั้ง และไม่บังคับฝืนใจโดยที่ยอนอีไม่ได้สมยอม

ความแน่วแน่และตรงไปตรงมาคือเสน่ห์ของแทฮาจิน จะมองมุมไหน พวกเขา ก็ไม่มีทางเป็นแค่เพื่อนร่วมงานปกติ ได้เลย

ยอนอีที่จมจ่อมอยู่ในห้วงความคิดอยู่ครู่หนึ่งยกมือขึ้น ลูบผิวแก้มอย่างประหม่าก่อนจะผงกหัวให้อีกฝ่าย

“...ผมยอมรับครับ”

“เรื่องอะไร”

“ผมคงรู้สึกดีกับคุณจริงๆ”

“ในที่สุดก็เลิกชื้อบ้อสักทีนะครับ”

มือใหญ่วางถ้วยชาเขียวลงบนโต๊ะ ยอนอีทรุดนั่งบน โซฟาและยกชาขึ้นจิบเงิบๆ รสชาติของมันเข้มข้นเสียจน ชาถุงสำเร็จรูปเทียบไม่ติด

“แล้วอาการคุณล่ะ”

อีกฝ่ายถามพลางทอดสายตามอง

“ไม่ถามพุงนี่เลยล่ะ”

โกต์หนุ่มได้แต่เตอะลั่นในใจและตอบกลับด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“ต้องขอบคุณใครบางคนที่ทำให้ผมเจ็บคางกับเท้าเพิ่มอีกนิดหน่อย ส่วนอื่นๆ สบายดีครับ”

มันคือส่วนที่โดนบีบและเหยียบขยี้เมื่อสักครู่นี้ คิ้วหนาเล็กขึ้นน้อยๆ ขณะไล่มองตั้งแต่คางไปจนถึงเท้าของคนเจ็บอย่างช้าๆ

“ผมก็ตั้งใจทำให้คุณเจ็บอยู่แล้ว”

“...จริงๆ แล้วคุณโกหกใช่ไหมครับ? ที่บอกว่าชอบผมนะ”

“ไม่ได้โกหก ผมชอบคุณจริงๆ”

“แล้วใครเขา เอ่อ ชมขูคนที่ชอบแบบนี้กันครับ?”

ยอนอีแกว่งแขนไปมาเพื่อเลียนแบบท่าทางการขูขี้ขี้ แต่มันคงดูน่าขันมากกว่าน่ากลัว แทฮาจินถึงได้หัวเราะออกมา ก่อนจะพูดแก้ต่างให้ตัวเอง

“ก็คนที่ผมชอบเข้าโรงแรมกับผู้หญิงที่ไหนไม่รู้นี่ครับ”

ใส่ชุดที่ผมเตรียมไว้ให้ชะดูดีอีกต่างหาก

“เรื่องนั้น...”

“แถมยังเป็นโรงแรมของผมเองด้วยซ้ำ”

“...คุณเป็นเจ้าของโรงแรม T เหมอครับ?”

ความจริงที่เพิ่งได้รับรู้ทำเอาตกใจเล็กน้อย ก็พอรู้อยู่
ว่าเทาฮาจิน เป็นพวกมีอันจะกิน แต่โรงแรม T เป็นถึงโรงแรม
ไฮคลาสระดับ 5 ดาวในเมืองหลวงเชียงใหม่ มีหน้าซ้ำตำแหน่ง
ยังตั้งอยู่ใจกลางเมืองหลวง แยกเดินทางสัญจรไปไหนก็แสนจะ
สะดวก ไม่ต้องคิดเลยว่าวันๆ หนึ่งจะทำเงินได้มหาศาลแค่ไหน

รอยยิ้มชั่วร้ายผุดขึ้นบนใบหน้าหล่อเหลาเมื่อเห็นท่าที่
ตกใจของอีกคน

“ถ้าผมชอบคุณมากกว่านี้อีกนิด คุณคงโดนล่ามไม่เห็น
เดือนเห็นตะวันไปแล้ว”

ถึงรอยยิ้มของเขาจะเปล่งประกายนำมามองแต่กลับมีเลศ
นัยแปลกๆ ซึ่งยอนอึไม่ชอบมันสักเท่าไรนัก

‘พูดจริงหรือเปล่าเนี่ย?’

หลังจากพูดเรื่องเข้าข่ายก่ออาชญากรรมได้อย่างหน้าตา
เฉย เทฮาจินสะกิดหลังยอนอึเบาๆ ก่อนจะเดินมาหยุดยืนอยู่
ตรงหน้าห้องที่อยู่สุดปลายทางเดิน ไปหน้าหล่อเหล่าพยักพืด
คางเข้าไปด้านในห้องพร้อมกับเอ่ยขึ้น

“ต่อไปนี่ก็มาอยู่ที่นี่ซะสิครับ”

“...ครับ?”

“ตอนนี้ทางการกำลังฟื้นฟูสภาพอาคารสำคัญๆ อยู่
การฟื้นฟูหอพักตึก 6 น่าจะล่าช้าออกไปอีก ผมขอเสนอให้คุณ
พักอยู่ที่นี้ไปก่อนจะดีกว่านะครับ”

ยอนอึคิดว่าว่าจะกลับไปอยู่ที่บ้านของอึยบินหลังจาก
ที่ออกจากโรงพยาบาลแล้ว สำหรับยอนอึแล้ว บ้านหลังนั้นก็
เปรียบเสมือนบ้านของเขาเหมือนกัน ไม่ว่าจะเมื่อไหร่ ทุกคนที่นั่น

ก็จะคอยต้อนรับเขาด้วยความยินดีเสมอ ถึงแม้ว่ามันจะค่อนข้างห่างไกลจากศูนย์อยู่มากโขก็ตาม

ถึงไม่ไปอยู่บ้านอียิบิน โรงแรมในเมืองหลวงก็มีออกเคลื่อนกลาดไม่มีความจำเป็นอะไรต้องมาเบียดเบียนบ้านของเจ้านายเลยสักนิด ถึงจะมีความรู้สึกดี ๆ ใ้ให้กัน แต่พวกเขาก็ควรแยกเรื่องงานกับเรื่องส่วนตัวออกจากกันให้ได้

พอเห็นโกต์ในสังกัดทำท่าจะปฏิเสธ แพฮาจिनก็ทำตัวเป็นนกรู้รับซิงพูดตักขึ้นทันควัน

“เมื่อสองชั่วโมงก่อน ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยอียองจุนเพิ่งประกาศเสียใหญ่โตว่าความจริงแล้ว อียอนฮี โกต์ระดับ S คนใหม่ของประเทศเป็นลูกชายแท้ ๆ ของเขาด้วยนะครับ”

...เอาจนได้สิน่า

คนถูกกล่าวถึงได้แต่พยักหน้ารับรู้อย่างเงิบเงียบ มันเป็นเรื่องที่ยอนฮีคาดการณ์ไว้แล้วตั้งแต่ตอนที่คิดจะทำการโกต์ดึงเป็นวงกว้าง พอเคยมองว่าเขากับแม่แค่เป็นผลงานที่ล้มเหลว แต่แล้ววันหนึ่งลูกชายที่คิดว่าใช้การไม่ได้กลับเผยตัวว่าแท้จริงแล้วเป็นถึงโกต์ระดับ S

มีหรือคนอย่างพ่อจะเก็บเรื่องราวดี ๆ เช่นนี้ไว้เป็น
ความลับ

เห็นที่ชาตินี้เขาคงไม่มีทางหลุดพ้นจากบ่วงพันธนาการ
ที่เรียกว่าพ่อได้แล้วเป็นแน่แท้

“ไกด์ระดับ S หายากกว่าเอสเปอร์ระดับ S อยู่มาก
แถมยังมีพลังกำลังแทบไม่ต่างจากคนทั่วไป ผมจึงคิดว่ามี
โอกาสที่คุณจะถูกลักพาตัวได้ทุกเมื่อ”

แทฮาจินอธิบายว่าแม้แต่ต่างประเทศก็อาจจะส่งคน
มาชิงตัวเขาไปด้วยก็เป็นได้

ถ้าถูกพวกบ้าการทดลองคนอื่นที่ไม่ใช่ฮีสงจุนจับตัวไป
ชีวิตเขาคงจะบัดซบยิ่งกว่าเดิม

“เพราะแบบนี้องค์หญิงถึงไม่อยู่แต่ในพระราชวังโดยไม่
จำเป็นไง”

ยอนฮีนึกสงสัยเรื่องแขนและอาการขององค์หญิงเอลเนา
แต่ไม่ได้เอ่ยปากถามออกไป เขาคิดว่าตัวเองต้องการเวลา
อีกสักหน่อยในการพูดถึงเรื่องของผู้หญิงคนนั้น เจ้าของบ้าน

เดินกลับมาที่ห้องรับแขกอีกครั้ง แก้วไวน์ในมือถูกหมุนควง
อย่างช้าๆ ขณะที่ตัวลงนั่งบนโซฟา ขายาวยกขึ้นไขว่ห้างอย่าง
สบายใจพลางปรายตามองยอนื่ออย่างพิถีพิถัน

ของเหลวสีแดงกำไลลงสู่ลำคอ ลูกกระเดือกขยับ
พลิวไหวรารวะลอคคลื่น

“คุณมีเกราะกำบังที่ดียิ่งกว่าผมด้วยหรือครับ?”

ดูเหมือนว่าคำพูดของแทฮาจินจะจี๋ใจดำคนฟังเข้า
อย่างจัง

เกราะกำบัง

หากเขากลับไปอยู่ที่บ้านของอียิบิน ทั้งสามแม่ลูกก็จะ
กลายเป็นเกราะกำบังของเขาไปโดยปริยาย แน่หนอว่ายอนื่อ
ไม่มีทางปล่อยให้เป็นแบบนี้แน่ๆ แม่ของอียิบินเคยทำงานเป็น
ไกด์ตอนสมัยยังสาว แต่ตอนนี้เธอใช้ชีวิตแบบคนธรรมดาทั่วไป
เท่านั้น ส่วนอียูซึ่งเป็นน้องเล็กของบ้านก็ยังเป็นแค่
คนธรรมดาที่ยังไม่พบการตื่นขึ้นของพลังด้วยซ้ำ

นี่เป็นปัญหาที่เขาไม่เคยคิดมาก่อน

แถมยังเป็นปัญหาที่ใหญ่ที่สุดอีกต่างหาก

นอกจากนั้นแล้ว ถ้าถูกพวกที่จ้างจะเล่นงานเขาอยู่ ลักพาตัวไปในระหว่างพักอยู่ในโรงแรม เขาก็คงทำอะไรไม่ได้ นอกจากต้องยอมให้พวกนั้นลากไปแต่โดยดี ยอนฮีตั้งปณิธานไว้แล้วว่า จะไม่ใช่พลังของเอสเปอร์เด็ดขาดจนกว่าจะเข้าสู่สภาวะวิกฤต เข้าตาจน มีดแปดด้านไร้ทางออกโดยสิ้นเชิงแล้วจริงๆ

พลังเอสเปอร์ที่นานๆ จะดึงออกมาใช้สักที คงไม่ก่อให้เกิดประโยชน์อะไรมากนักหรอก

“เฮ้อ”

ยอนฮีมุดหน้าลงบนมือทั้งสองข้างและถอนหายใจเสียดัง

“มันเป็นปัญหาที่ยากขนาดนั้นเลยหรอครับ ผมจะคอยปกป้องคุณให้เอง คุณฮียอนฮีแค่ให้ความร่วมมือก็พอแล้วนี่นา”

“...แต่ว่าตอนนี้พวกเราไม่ได้มีความสัมพันธ์แบบเจ้านายลูกน้องทั่วๆ ไปแล้วไม่ใช่หรอครับ?”

คำพูดของอีกฝ่ายทำให้แทฮาจินเลิกคิ้วขึ้นสูง รอยยิ้ม
เจ้าเล่ห์ผุดขึ้นบนริมฝีปากทันที

“ถ้าไม่ใช่ แล้วเราเป็นอะไรกันล่ะ?”

ตึก

เอสเปอร์หนุ่มวางแก้วไวน์ลงบนโต๊ะและลุกขึ้นจากโซฟา
ร่างสูงใหญ่เดินไปหาคนที่นั่งอยู่บนโต๊ะในห้องครัวด้วยฝีเท้า
เนิบนาบ มือทั้งสองข้างยันไว้กับโต๊ะ ทำให้ยอนอึถูกกักขังไว้
ระหว่างลำตัวหนาๆ กับโต๊ะอาหารด้านหลังโดยสมบูรณ์

กลิ่นหอมหวานลอยมาเตะปลายจมูก ใบหน้าหล่อเหลา
ขยับเคลือบเข้ามาใกล้จนแทบไม่เหลือช่องว่าง ยอนอึเบือนหน้า
หลบตามสัญชาตญาณ แต่แทฮาจินก็ยังยืนหน้าตามมาอย่าง
ไม่ลดละ

“ทำไมล่ะ”

เอสเปอร์หนุ่มพูดต่อด้วยเสียงอันทุ้มต่ำ

“กลัวว่าผมจะแยกเรื่องงานกับเรื่องส่วนตัวไม่ออกแล้ว
จับคุณกินหรือไงครับ”

ยอนอีรีบพยักหน้าอย่างกระตือรือร้น

“ครับ คุณมั่นใจไหมล่ะว่าจะไม่จับผมกินนะ?”

“ไม่ครับ”

เป็นคำตอบที่แทบไม่ต้องเสียเวลาคิด คนกำลังจะถูกจับกินได้แต่แค่นหัวเราะในลำคอเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายไม่มีความลังเลในน้ำเสียงเลยแม้แต่นิด

“งั้นคุณจะให้ผมนอนในถ้ำเสือหรือไงครับ?”

“สบายใจได้ครับ ผมเป็นคนมีความอดทนนะ”

“เหรออครับ ผมไม่เคยเห็นคุณอดทนกับอะไรสักอย่างเลยด้วยซ้ำ”

“รู้ไว้เถอะว่านั่นนะ ผมอดทนมากแล้วจริงๆ”

ดวงตาของยอนอีหรือลงโดยอัตโนมัติ

ภาพการกระทำออกอจมากมายของอีกฝ่ายแวบเข้ามาในหัว ก่อนจะหายไป

“...นั่นเรียกว่าอดทนแล้วหรือครับ? อย่ามาล้อกันเล่นดีกว่า”

นี่ก็ๆ แล้วก็อดมีน้ำโหไม่ได้ เขาเคยโดนอีกฝ่ายรุกแบบไม่ทันตั้งตัวแค่ครั้งสองครั้งเสียที่ไหนกัน ยอนอ็แด่นหัวเราะในลำคออีกครั้ง นี่นะเธอที่บอกว่าชอบเขา

‘ไม่ว่าคิดยังไงก็โกหกกันชัดๆ’

ทั้งเรื่องที่บอกว่าจะปกป้อง ปลอดภัย ช่วยชีวิต หรือแม้กระทั่งจูบครั้งนั้น

เคยมีช่วงเวลาที่แทฮาจินดูแลเอาใจใส่กันก็จริง แต่หมอนั้นไม่เคยแสดงออกถึงความชอบผ่านทางแววตาที่มองมาเลยสักครั้ง แถมยังไม่ค่อยแสดงออกว่า 「ผมขอบคุณมาก」 เหมือนบรรดาแฟนเก่าของยอนอ็อึ๊กด้วย

ดวงตาสีน้ำตาลใสหรือลึกลงเล็กน้อย

“คุณเข้าใจผิดไปเองหรือเปล่าครับ? บางทีคุณอาจจะไม่ได้ชอบผมหรอก ความรู้สึกนั้นมันอาจจะเกิดขึ้นเพราะคุณต้องการไกด์ระดับ S มาอยู่เคียงข้างก็ได้ล่ะครับ”

สายตาทั้งสองบรรจบกันในระยะใกล้ แทฮาจินโคลง
ศีรษะไปด้านข้างอย่างช้าๆ

“อืม ถ้าผมเข้าใจผิดไปเองก็คงจะดีนะครับ แต่แยะหน่อย
ที่ผมรู้สึกอย่างนั้นจริงๆ”

เขายิ้มพร้อมกับขมวดคิ้วเหมือนรู้สึกเสียดายเสียด
เต็มประดา

“ถึงขั้นยอมโดนขังอยู่ในบ่อปลาไม่ได้มาตรฐานเชียวนะ”

แววตาของยอนฮีไหวระริก

แม้จะเพียงแค่ช่วงเวลาสั้นๆ แต่เมื่อสักครู่นี้เขามองเห็น
แววตาที่แสดงออกถึงความรักใคร่แบบบรรดาแฟนเก่าในดวงตา
สีแดงกำกุ่มนั้นจริงๆ

ก่อนเนื้อในอกปลันตันโครมครามไม่เป็นจังหวะ
ปลายนิ้วเริ่มซาเพราะการไหลเวียนของเลือดที่สูบฉีดเกินความ
จำเป็น แทฮาจินทาบทับริมฝีปากลงมาบอวัยวะเดียวกันของ
อีกคนขณะที่ยอนฮีกลืนน้ำลายอีกใหญ่ จังหวะอันรุนแรงธาโทม
เข้ามาจนร่างสูงโปร่งค่อยๆ เอนลงกับโต๊ะอาหารด้านหลัง